

บรรณานุกรม

ภาษาไทย

การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย. แผนพัฒนาการท่องเที่ยวในระยะแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 5. กรุงเทพมหานคร : การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย.

_____. "สถิติการท่องเที่ยว." กรุงเทพมหานคร : การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย.

เกษม จันท์แก้ว. วิทยาศาสตร์สิ่งแวดล้อม. กรุงเทพมหานคร : มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2524.

ชุมพล งามพ่องใส. "สมรรถนะการยอมให้มีได้สูงสุดในระบบสิ่งแวดล้อม." ใน เกษม จันท์แก้ว. การจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม. เอกสารรวบรวมคำบรรยาย สาขาวิทยาศาสตร์สิ่งแวดล้อม บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2526.

ชินวุธ สุนทรสีมะ. หลักและวิธีการทำวิทยานิพนธ์. พิมพ์ครั้งที่ 4 . กรุงเทพมหานคร : ไทยวัฒนาพานิช, 2529.

บังอรรัตน์ โรจน์วรรณสินธุ์, ลัดดาวัลย์ บุญประกอบ และ สุพจน์ จังศิริพรภรณ์. "ผลของการปรับค่าเงินบาทต่อการท่องเที่ยว." จุลสารการท่องเที่ยว 5 (มกราคม 2529) : 39-49.

ธรรมบุญ ไสภารัตน์. วิธีวิจัย : หลักเศรษฐมิติ. กรุงเทพมหานคร : บริษัทวัดตอรีเพาเวอร์พอยท์ จำกัด, 2529.

มหาวิทยาลัยมหิดล. คณะสาธารณสุขศาสตร์. สรุปรายงานการวางแผนทางการแก้ไขปัญหาภาวะมลพิษในเมืองหลักโครงการพัฒนาคุณภาพสิ่งแวดล้อมของเมืองหลัก เมืองภูเก็ต. กรุงเทพมหานคร : มหาวิทยาลัยมหิดล, 2530.

วุฒิเทพ อินทปัญญา และ จำลอง อติกุล. ผลทางด้านเศรษฐกิจของอุตสาหกรรมท่องเที่ยวในประเทศไทย. กรุงเทพมหานคร : ศูนย์บริการวิชาการ สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์, 2528.

สถาบันวิจัยวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีแห่งประเทศไทย. สาขาวิจัยสิ่งแวดล้อมและทรัพยากร. คู่มือการวางแผนพัฒนาและจัดการพื้นที่ชายฝั่งทะเลสำหรับประเทศไทย. กรุงเทพมหานคร : ห้างหุ้นส่วนจำกัด ฟันนี่พับบลิชซิ่ง, 2529.

_____. แผนที่ประธานการใช้ประโยชน์ที่ดินชายฝั่งทะเลจังหวัดภูเก็ต เล่มที่ 1-2. กรุงเทพมหานคร : ห้างหุ้นส่วนจำกัด ฟันนี่พับบลิชซิ่ง, 2527.

อุบล ต่อพินิจ. "การพยากรณ์จำนวนนักท่องเที่ยวที่เข้ามาในประเทศไทยปี 2518-2522." วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ สาขาบริหารธุรกิจ คณะพาณิชยศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2519.

ภาษาอังกฤษ

Archer, Brian. Demand Forecasting in Tourism. Bangor : University of Wales Press, 1976.

Bang-ornrat Rojwannasin. "Determinants of International Tourist Flows to Thailand." Master of Economics, Faculty of Economics, Thammasat University, 1982.

Bechdolt, B.V. "Cross-Sectional Travel Demand Function : US. Visitors to Hawaii, 1961-1970." The Quarterly Review of Economics and Business 13(Winter 1973) : 37-44.

Chulalongkorn University, Socio-Economic Policy and Forecasting Unit. Coastal Resource and Tourism in Phuket. Bangkok : Socio-Economic Policy and Forecasting Unit, 1988.

Hite, James C., and Stepp, James M. Coastal Zone Resource Management. New York : Praeger Publishers, 1980.

Hufschmidt, Maynard. Environment, Natural Systems, and Development : An Economic Valuation Guide. Baltimore : The John Hopkins University Press, 1983.

Lawson, Fred, and Manual Bared-Bory. Tourism and Recreation Development: A hand book of physical planning .Boston : CBI Publishing Company , Inc. , 1977.

Lindsay, John J. "Carrying Capacity for Tourism Development in National Parks of the United States." Industry and Environment 9(January-March 1987) : 17-28.

Linstone, Harold A., and Turoff Murray. The Delphi Method : Techniques and Applications. Massachusetts : Addison-Wesley Publishing Co., 1979.

Makridakis, Spyros G., and Wheelwright, Steven C., and McGee, Victor E. Forecasting : Methods and Applications. 2 nd ed. New York : John Wiley & Sons, Inc., 1983.

Mathieson, Alister, and Wall, Geoffrey. Tourism : economic, physical and social impacts .New york : Longman Inc., 1982.

McIntosh, Robert W., and Goeldner, Charles R. Tourism. 5 th ed. New York : John Wiley & Sons, Inc., 1986.

Parnich Tinnimit. Socio-Economics of Agriculture, Fisheries and Mining in Phuket. Songkla : Songkla University, 1987.

Pearce D.C., and Kirk P.M. "Carrying Capacities for Coastal Tourism." Industry and Environment 9(January-March 1986) : 3-10.

Randall, Alan. Resource Economic : An Economic Approach to natural Resource and Environmental Policy .Kansas : Grid Publishing, Inc., 1981.

Somchai Hiranyakit. "Tourism planning and environment." Industry and Environment 7(January-March 1984):1-3.

Uysal, Muzaffer, and Crompton, John L. "An Overview of Approaches Used to Forecast Tourism Demand." Journal of Travel Research 13(Spring 1985) : 7-15.

WHO. "Tourist Carrying Capacity." Industry and Environment 7(January-March 1984) : 30-36.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก.

ผลจากเดลฟายรอบที่ 1

ทัศนคติเกี่ยวกับอุตสาหกรรมประเภทต่าง ๆ ที่มีผลกระทบต่อภาวะเศรษฐกิจและสังคมของจังหวัดภูเก็ตในอนาคต

จากการสำรวจทัศนคติของกลุ่มตัวอย่างเกี่ยวกับอุตสาหกรรม 4 ประเภท คือ ส่วนขยายการท่องเที่ยว การประมงและการทำเหมืองแร่ ซึ่งจะมีผลกระทบต่อภาวะเศรษฐกิจและสังคมของจังหวัดภูเก็ตในอีก 10 ปีข้างหน้า ผลปรากฏดังตารางที่ 1 กล่าวคือ

1. รายได้ของประชาชนท้องถิ่น จากการสำรวจความคิดเห็นร้อยละ 83 เชื่อว่าอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวมีผลทำให้รายได้ของประชาชนท้องถิ่นเพิ่มขึ้น นอกจากนี้อุตสาหกรรมการทำสวนยางและการประมงมีผลทำให้รายได้เพิ่มขึ้นเช่นกัน แต่สำหรับอุตสาหกรรมเหมืองแร่ นั้นกลุ่มผู้ตอบเชื่อว่าจะทำให้รายได้ของประชาชนท้องถิ่นลดลง เนื่องจากปัจจุบันแร่มีระดับราคาต่ำลง จึงมีการปิดเหมืองแร่หลายแห่ง
2. การจ้างงาน กลุ่มผู้เชี่ยวชาญร้อยละ 85, 40, และ 32 เห็นว่าอุตสาหกรรมท่องเที่ยว การทำสวนยาง และการประมงจะมีบทบาทในการจ้างงานเพิ่มขึ้น ตามลำดับ แต่อุตสาหกรรมเหมืองแร่กลับมีบทบาทในการจ้างงานลดลง เนื่องจากระดับราคาแร่มีแนวโน้มลดลง
3. ปัญหาโสเภณี ร้อยละ 73 เห็นว่าการท่องเที่ยวทำให้ปัญหาโสเภณีเพิ่มขึ้น แต่อุตสาหกรรมอื่น ๆ ไม่น่าจะมีผลต่อปัญหานี้สัก และมีผู้ตอบจำนวนมากที่ไม่เสนอความคิดเห็นในข้อนี้
4. ปัญหายาเสพติด กลุ่มผู้เชี่ยวชาญร้อยละ 68 เห็นว่าการท่องเที่ยวทำให้เกิดปัญหายาเสพติดเพิ่มขึ้น ในขณะที่อุตสาหกรรมอื่น ๆ มีส่วนทำให้เกิดปัญหาเพิ่มขึ้นเช่นกัน แต่น้อยกว่าการท่องเที่ยว และมีจำนวนมากที่ไม่แสดงความความคิดเห็น
5. ความเสื่อมเสียทางด้านศีลธรรม ผู้ตอบร้อยละ 72 เห็นว่าจะเกิดความเสื่อมเสียทางด้านศีลธรรมเพิ่มขึ้นเมื่ออุตสาหกรรมท่องเที่ยวขยายตัว แต่จะไม่มีผลมากนักในอุตสาหกรรมอื่น ๆ ไม่มีผลมากนัก และมีผู้ตอบจำนวนมากที่ไม่แสดงความความคิดเห็นในเรื่องนี้
6. การทำลายศิลปวัฒนธรรม ผู้ตอบร้อยละ 60 มีความเห็นว่าอุตสาหกรรมท่องเที่ยวจะมีส่วนในการทำให้เกิดการทำลายศิลปวัฒนธรรมเพิ่มขึ้น แต่อุตสาหกรรมอื่น ๆ ไม่มีผลต่อปัญหานี้ และมีผู้ตอบจำนวนมากที่ไม่แสดงความความคิดเห็น

ทัศนคติต่อการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติชายฝั่งทะเลในปัจจุบันเมื่อเทียบกับ 10 ปีที่ผ่านมา

ตารางที่ 1 แสดงทัศนคติเกี่ยวกับอุตสาหกรรมในจังหวัดภูเก็ตที่จะมีผลกระทบต่อภาวะเศรษฐกิจและสังคม

อุตสาหกรรม ผลกระทบต่อเศรษฐกิจ สังคม	อุตสาหกรรม					ท่องเที่ยว					ประมง					เหมืองแร่				
	เพิ่มขึ้น (%)	คงที่ (%)	ลดลง (%)	ไม่แสดง ความคิดเห็น (%)	รวม (%)	เพิ่มขึ้น (%)	คงที่ (%)	ลดลง (%)	ไม่แสดง ความคิดเห็น (%)	รวม (%)	เพิ่มขึ้น (%)	คงที่ (%)	ลดลง (%)	ไม่แสดง ความคิดเห็น (%)	รวม (%)	เพิ่มขึ้น (%)	คงที่ (%)	ลดลง (%)	ไม่แสดง ความคิดเห็น (%)	รวม (%)
1. รายได้ของคนใน ท้องถิ่น	41	29	22	8	100	83	4	3	10	100	38	27	22	13	100	5	20	58	17	100
2. การสร้างงาน	40	24	23	13	100	85	5	-	10	100	32	32	18	18	100	8	19	54	19	100
3. ปัญหาโสเภณี	24	27	9	40	100	73	6	4	17	100	20	22	5	53	100	13	17	11	59	100
4. ปัญหาเสพติด	28	19	14	39	100	68	1	9	22	100	29	12	6	53	100	19	14	9	58	100
5. ความเสื่อมเสีย ทางศีลธรรม	26	26	11	37	100	72	6	4	18	100	22	24	3	51	100	11	28	3	58	100
6. การทำลายศิลป วัฒนธรรม	24	26	10	40	100	61	15	6	18	100	15	28	4	53	100	9	28	4	59	100

จากการสำรวจทัศนคติพบว่า ผู้ตอบร้อยละ 74 เห็นว่าในปัจจุบันมีการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติชายฝั่งทะเลน้อยลงเมื่อเทียบกับ 10 ปีที่ผ่านมา แต่คาดว่าในอนาคตอีก 10 ปี และ 20 ปี จะมีการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติชายฝั่งทะเลมากขึ้นจากความคิดเห็นของผู้ตอบร้อยละ 61 และร้อยละ 65 เนื่องจากในปัจจุบันเริ่มมีหน่วยงานที่ได้ให้ความสำคัญของการอนุรักษ์สิ่งเหล่านี้ (ตารางที่ 2)

ตารางที่ 2 แสดงร้อยละของทัศนคติที่มีต่อการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติชายฝั่งทะเล

ปีที่	ปัจจุบันเมื่อเทียบกับ 10 ปีที่แล้ว	10 ปีข้างหน้า	20 ปีข้างหน้า
ลักษณะการอนุรักษ์	ร้อยละ	ร้อยละ	ร้อยละ
มีการอนุรักษ์มากขึ้น	23	61	65
มีการอนุรักษ์น้อยลง	74	36	32
ไม่แสดงความคิดเห็น	3	3	3
รวม	100	100	100

ทัศนคติเกี่ยวกับกลุ่มสมาคมและมูลนิธิที่มีบทบาทต่อการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติชายฝั่งทะเล

กลุ่มผู้เชี่ยวชาญร้อยละ 32 เห็นว่าในปัจจุบันองค์กรที่มีบทบาทสำคัญมากที่สุดในการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติทางทะเลของจังหวัดภูเก็ตคือ สมาคมธุรกิจการท่องเที่ยวจังหวัดภูเก็ต รองลงมาได้แก่ สถาบันการศึกษาและประชาชน และชมรมธุรกิจการท่องเที่ยวหาดป่าตอง กะตะ กะรน โดยคิดเป็นร้อยละ 14 และ 12 ตามลำดับ ดังรายละเอียดในตารางที่ 3

ทัศนคติเกี่ยวกับบริเวณที่ทรัพยากรธรรมชาติชายฝั่งทะเลและทะเลถูกทำลายโดยเปรียบเทียบช่วงระยะเวลาต่าง ๆ

ผู้ตอบร้อยละ 23 เห็นว่าบริเวณที่ทรัพยากรธรรมชาติชายฝั่งทะเลถูกทำลายมากที่สุดในปัจจุบันคือ บริเวณหาดโดยเฉพาะหาดทางด้านตะวันตกของจังหวัดภูเก็ต ส่วนร้อยละ 22 เห็นว่าบริเวณที่ถูกทำลายทรัพยากรไปมากที่สุดขณะนี้คือบริเวณหาดป่าตอง แต่อีกร้อยละ 14 เห็นว่า

ตารางที่ 3 แสดงร้อยละของความคิดเห็นของกลุ่มผู้เชี่ยวชาญต่อกลุ่ม สมาคม หรือมูลนิธิ
ที่มีบทบาทมากที่สุดในการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติชายฝั่งทะเล

ลำดับที่	ชื่อองค์กร	ร้อยละ
1	สมาคมธุรกิจการท่องเที่ยวจังหวัดภูเก็ต	32
2	สถาบันการศึกษาและประชาชน	14
3	ชมรมธุรกิจการท่องเที่ยวหาดป่าตอง หาดกะตะ หาดกะรน	12
4	กลุ่มธุรกิจโรงแรมและสมาคมของเอกชน	6
5	องค์กรของรัฐและองค์การบริหารส่วนท้องถิ่น	6
6	ศูนย์ชีววิทยาทางทะเล	5
7	กรมป่าไม้	4
8	ชมรมนักดำน้ำจังหวัดภูเก็ต	4
9	สโมสรไลออนส์และสโมสรโรตารีจังหวัดภูเก็ต	4
10	องค์การเหมืองแร่ในทะเล	3
11	การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทยจังหวัดภูเก็ต	3
12	สมาคมพ่อค้าจังหวัดภูเก็ต	3
13	องค์กรอื่น ๆ ได้แก่ กรมประมง คณะกรรมการสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ ศูนย์วัฒนธรรมจังหวัด สื่อสารมวลชน	4
	รวม	100

นอกจากหัดป่าตองแล้ว หาดราไวย์ หาดกะหลิม หาดโนหาน หาดกะตะ หาดกะรน ได้ถูกทำลาย ทรัพยากรไปมากเช่นกัน ดังแสดงในตารางที่ 4

สำหรับการคาดคะเนในอีก 10 ปีข้างหน้า ผู้ตอบเห็นว่าบริเวณที่จะถูกทำลายมากที่สุด คือ บริเวณหาดป่าตอง หาดโนหาน หาดในยาง หาดสุรินทร์ หาดกะตะ หาดกะรน หาดกมลา เกาะนาคา และเกาะสิเหร่ ซึ่งคิดเป็นร้อยละ 22 ส่วนร้อยละ 18 เห็นว่าบริเวณหาดทั่วไปและตามเกาะบริวารต่าง ๆ จะถูกทำลาย ซึ่งแสดงในตารางที่ 5 และนอกจากนี้ยังมีผู้ไม่แสดงความคิดเห็นคิดเป็นร้อยละ 36 ซึ่งอาจจะเนื่องจากไม่แน่ใจในการคาดคะเนเหตุการณ์ในอนาคต

ตารางที่ 4 แสดงร้อยละของความคิดเห็นของกลุ่มผู้เชี่ยวชาญที่มีต่อบริเวณที่ทรัพยากรธรรมชาติชายฝั่งทะเลถูกทำลายมากที่สุดในปัจจุบัน

บริเวณที่ทรัพยากรธรรมชาติชายฝั่งทะเลถูกทำลายมากที่สุดในปัจจุบัน	ร้อยละ
1. หาดทั่วไปรอบเกาะภูเก็ต	23
2. หาดป่าตอง	22
3. หาดป่าตอง ราไวย์ โนหาน กะตะ กะรน กะหลิม	14
4. หาดป่าตอง เกาะเฮ เกาะสิมิลัน เกาะไม้ท่อน เกาะพีพี	9
5. หาดป่าตอง กะตะ กะรน แหลมพันวา หาดสุรินทร์	5
6. บริเวณอื่น ๆ เช่น ป่าตอง เกาะบอน เกาะเฮหรือบางเงือก ราไวย์ อ่าวฉลอง เกาะสิเหร่ บางเทาหรืออ่าวมะขาม กมลา สะพานหิน	14
7. ไม่แสดงความคิดเห็น	13
รวม	100

เมื่อพิจารณาการคาดคะเนในอีก 20 ปีข้างหน้าว่าบริเวณใดที่ทรัพยากรชายฝั่งทะเลจะถูกทำลายมากที่สุด ผู้ที่ไม่แสดงความคิดเห็นมีเพิ่มขึ้นเป็นร้อยละ 47 และจากจำนวนผู้ที่แสดงความคิดเห็น ร้อยละ 26 เห็นว่าบริเวณหาดทั่วไปของจังหวัดภูเก็ตและเกาะบริวารต่าง ๆ จะถูกทำลายทุกจุดและอาจถึงระดับที่ไม่มีอะไรเหลือให้ถูกทำลายได้อีก ส่วนความเห็นอื่น ๆ สามารถดูได้จากตารางที่ 6

ตารางที่ 5 แสดงร้อยละของกลุ่มผู้เชี่ยวชาญที่มีความคิดเห็นต่อบริเวณที่ทรัพยากรธรรมชาติชายฝั่งทะเลจะถูกทำลายมากที่สุดในอีก 10 ปีข้างหน้า

บริเวณที่ทรัพยากรชายฝั่งทะเลถูกทำลายมากที่สุด	ร้อยละ
1. บริเวณหาดป่าตอง หาดในหาน หาดในยาง หาดสุรินทร์ หาดกะตะ หาดกะรน หาดกมลา เกาะนาคา และเกาะสิเหร่	22
2. บริเวณหาดทั่วไปและตามเกาะบริวารต่าง ๆ หรืออาจไม่มี บริเวณใดเหลือให้ทำลาย	18
3. บริเวณหาดป่าตอง หาดกะตะ หาดกะรน หาดในยาง	15
4. บริเวณอ่าวบางเทา เกาะพีพี เกาะเฮ เกาะสุรินทร์ เกาะสิมิลัน หาดกมลา	9
5. ไม่แสดงความคิดเห็น	36
รวม	100

ทัศนคติเกี่ยวกับบริเวณที่ได้รับการอนุรักษ์ทรัพยากรชายฝั่งทะเลมากที่สุด

ในทัศนะของผู้ตอบซึ่งได้เห็นสภาพทรัพยากรชายฝั่งทะเลในบริเวณต่าง ๆ ถูกทำลายลงแต่ยังเห็นว่าในปัจจุบันยังมีบริเวณบางแห่งที่ได้รับการอนุรักษ์ ได้แก่ บริเวณหาดในยาง หรือเขตควบคุมของกรมป่าไม้ซึ่งเป็นอุทยานแห่งชาติทุกแห่งคิดเป็นร้อยละ 31 ส่วนผู้ที่เห็นว่าบริเวณที่ยังไม่มีการอนุรักษ์อย่างจริงจัง เพียงแต่อยู่ในขั้นเตรียมการมีร้อยละ 13 ส่วนร้อยละ 9 เห็นว่าหาดป่าตองซึ่งหลายคนเห็นว่าเป็นจุดที่ถูกทำลายทรัพยากรไปมาก จะเป็นบริเวณที่มีการอนุรักษ์มากที่สุดอีกร้อยละ 14 เห็นว่า บริเวณที่ได้รับการอนุรักษ์มีทั้งที่แหลมพรหมเทพ หาดกะรน หาดกะตะ หาดป่าตอง หาดในหาน หาดในยางและหาดกมลา ส่วนผู้ที่ไม่ออกความเห็นมีร้อยละ 25 ตามตารางที่ 7

ส่วนการคาดคะเนในอนาคตสำหรับอีก 10 ปีข้างหน้าพบว่า ร้อยละ 24 เห็นว่าหาดที่สำคัญหลายแห่งรอบเกาะภูเก็ตอาจจะได้รับการอนุรักษ์ ได้แก่ หาดกะตะ หาดกะรน หาดในหาน หาดป่าตอง และหาดในยาง ส่วนอีกร้อยละ 17 เห็นว่าควรจะอนุรักษ์ทรัพยากรทุกหาดทั่วไปใน

ตารางที่ 6 แสดงร้อยละของกลุ่มผู้เชี่ยวชาญที่มีความคิดเห็นต่อบริเวณที่รักษาธรรมชาติชายฝั่งทะเลจะถูกทำลายมากที่สุดในอีก 20 ปีข้างหน้า

บริเวณที่รักษาธรรมชาติชายฝั่งทะเลถูกทำลายมากที่สุดในอีก 20 ปีข้างหน้า	ร้อยละ
1. บริเวณหาดทั่วไปทั้งเกาะและเกาะบริวารต่าง ๆ หรืออาจไม่มีบริเวณใดเหลือให้ทำลาย	26
2. บริเวณหาดในยาง หาดกมลา หาดกะรนหรือหาดป่าตอง หาดทรายแก้ว หาดกะตะ	17
3. บริเวณเกาะสิมิลัน หาดไม้ขาว หาดกมลาหรือบริเวณหาดในยาง หาดในหาน หาดกะตะ หาดกะรน หรือบริเวณหาดกะหลิม หาดลาซัน และอ่าวบางเทา หรือขึ้นกับการดูแลควบคุมของหน่วยราชการ	10
4. ไม่แสดงความคิดเห็น	47
รวม	100

จังหวัดภูเก็ตหรืออาจจะขึ้นอยู่กับการวางแผนหลัก (Master Plan) สำหรับบริเวณอื่น ๆ แสดงในตารางที่ 8

ถ้าพิจารณาในอีก 20 ปีข้างหน้า ร้อยละ 58 ไม่สามารถคาดคะเนได้ว่าเป็นบริเวณใด แต่อีกร้อยละ 19 เห็นว่าทุกหาดควรจะได้รับ การอนุรักษ์หรือขึ้นอยู่กับ การวางแผนหลักของผู้ที่เกี่ยวข้อง และร้อยละ 12 เห็นว่าหาดในยางและหาดในหานจะได้รับการอนุรักษ์ ส่วนบริเวณอื่น ๆ แสดงในตารางที่ 9

ตารางที่ 7 แสดงร้อยละของกลุ่มผู้เชี่ยวชาญที่มีทัศนคติต่อบริเวณที่ได้รับการอนุรักษ์ทรัพยากรชายฝั่งทะเลมากที่สุดในปัจจุบัน

บริเวณที่ได้รับการอนุรักษ์	ร้อยละ
1. บริเวณหาดในยาง หรือบริเวณที่เป็นเขตอุทยานแห่งชาติทุกแห่ง	31
2. บริเวณแหลมพรหมเทพ หาดกะตะ หาดกะรน หาดป่าตอง หาดไนหาน หาดในยาง และหาดกมลา	14
3. ไม่มีบริเวณใดได้รับการอนุรักษ์อย่างจริงจัง	13
4. หาดป่าตอง	9
5. บริเวณหาดในยาง หาดสุรินทร์ หาดในทอน เกาะยาว เกาะลันตา และเกาะพีพี	8
6. ไม่แสดงความคิดเห็น	25
รวม	100

ตารางที่ 8 แสดงร้อยละของกลุ่มผู้เชี่ยวชาญที่มีทัศนคติต่อบริเวณที่ได้รับการอนุรักษ์ทรัพยากรชายฝั่งทะเลมากที่สุดในอีก 10 ปีข้างหน้า

บริเวณที่ได้รับการอนุรักษ์	ร้อยละ
1. บริเวณหาดกะตะ หาดกะรน หาดไนหาน หาดป่าตองและ หาดในยาง	24
2. ทุกบริเวณหรือขึ้นกับการวางแผนหลักของผู้เกี่ยวข้อง	17
3. บริเวณหาดสุรินทร์ หาดกมลา เกาะแก้ว และเกาะพีพี	8
4. บริเวณเกาะเฮ หาดไม้ขาว หาดในทอน และหาดกะตะ	4
5. ไม่แสดงความคิดเห็น	47
รวม	100

ตารางที่ 9 แสดงร้อยละของกลุ่มผู้เชี่ยวชาญที่มีทัศนคติต่อบริเวณที่ได้รับการอนุรักษ์ทรัพยากรชายฝั่งทะเลมากที่สุดไปอีก 20 ปีข้างหน้า

บริเวณที่ได้รับการอนุรักษ์	ร้อยละ
1. ทุกหาดหรือขึ้นกับการวางแผนหลักของผู้เกี่ยวข้อง	19
2. บริเวณหาดในยางและหาดโนทาน	12
3. บริเวณหาดกะตะ และหาดกะรน	6
4. บริเวณเกาะเฮ หาดกมลา หาดป่าตอง และหาดสุรินทร์	5
5. ไม่แสดงความความคิดเห็น	58
รวม	100

ทัศนคติเกี่ยวกับการสร้างการทำงานให้มีประสิทธิภาพมากที่สุดในการอนุรักษ์ทรัพยากรชายฝั่งทะเลของจังหวัดภูเก็ต

จากคำตอบทั้งหมดที่ได้จากกลุ่มผู้เชี่ยวชาญ สามารถสรุปได้ดังนี้

1. ควรสร้างแนวความคิดแก่ประชาชนทั้งในท้องถิ่นและที่มาเกี่ยวข้องให้เกิดความรู้สึกร่วมกันที่จะรักษาทรัพยากรที่มีอยู่และคัดค้านการทำลายทุกรูปแบบ โดยเริ่มจากการปลูกฝังแนวคิดและความรู้เกี่ยวกับทรัพยากรต่าง ๆ ให้แก่เยาวชนเพื่อให้เยาวชนเกิดความรักในธรรมชาติและเห็นคุณค่าประโยชน์ของทรัพยากรเหล่านั้น
2. ส่งเสริมด้านวิชาการ มีการประชาสัมพันธ์และชี้ให้เห็นถึงคุณค่าของทรัพยากรทางทะเล และผลเสียที่จะได้รับจากการทำลายทรัพยากร
3. ขอความร่วมมือจากธุรกิจหรือกิจการตามหาดต่าง ๆ หรือผู้ที่มีผลประโยชน์จากการท่องเที่ยว เพื่อช่วยกันดูแลรักษาทรัพยากร
4. สำหรับประชาชนหรือผู้สนใจให้มีการจัดตั้งกลุ่มอนุรักษ์โดยมีการร่างกฎหมายหรือบทบัญญัติของท้องถิ่นควบคุม

นอกจากนี้แล้วกลุ่มผู้เชี่ยวชาญยังให้ความเห็นว่าองค์กรของรัฐควรจะมีบทบาทในการอนุรักษ์ทรัพยากรชายฝั่งทะเลด้วย ซึ่งสามารถสรุปได้ดังนี้

1. หน่วยงานของรัฐควรจะมีประสิทธิภาพในการทำงานและเผยแพร่ข่าวสารข้อมูลให้แก่ผู้ประกอบการและประชาชนได้ทราบ
2. รัฐบาลควรกำหนดนโยบายและวางเป็นมาตรการระดับชาติเพื่อการอนุรักษ์และออกกฎหมายคุ้มครองทรัพยากรทางทะเล มีอำนาจในการจับกุมและดำเนินการลงโทษผู้ที่ฝ่าฝืน
3. องค์กรของรัฐควรมีบทบาทในการผลักดันให้ผู้ประกอบการร่วมอนุรักษ์ทรัพยากร โดยออกเป็นระเบียบปฏิบัติอย่างมีระบบและมีหลักเกณฑ์
4. ในด้านเจ้าหน้าที่ควรจัดให้มีจำนวนเพียงพอเพื่อให้สามารถดูแลได้อย่างทั่วถึง
5. รัฐบาลอาจจัดตั้งหน่วยงานพิเศษขึ้นเพื่อดูแลรับผิดชอบในการคุ้มครองทรัพยากรชายฝั่งทะเล โดยขอความร่วมมือจากสมาคมและมูลนิธิต่าง ๆ ในจังหวัดภูเก็ต
6. รัฐจะต้องควบคุมการวางผังเมืองในการก่อสร้างต่าง ๆ บริเวณริมหาดให้เหมาะสมและอยู่ในสภาพที่เป็นระเบียบเรียบร้อย รวมทั้งควรกำหนดสถานที่จอดเรือทุกชนิดเพื่อป้องกันการทำลายแนวปะการัง

ความคิดเห็นเกี่ยวกับวิธีการที่มีความเป็นไปได้ในการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติชายฝั่งทะเลประเภทต่าง ๆ

สำหรับทรัพยากรธรรมชาติชายฝั่งทะเลประเภทต่าง ๆ ได้แบ่งออกเป็น 3 ประเภทคือ ประเภทปลาสวยงาม ประเภทหินปะการัง และประเภทหอย โดยตามแบบสอบถามได้กำหนดวิธีการต่าง ๆ ไว้ 6 วิธี ส่วนวิธีที่ 7 คือให้ผู้ตอบสามารถเพิ่มเติมได้ ซึ่งจากผู้ตอบทั้งหมดมีผู้เห็นว่าวิธีที่ 7 คือวิธีที่จะได้ผลดีที่สุด โดยต้องมิกฎหมายคุ้มครอง มีบทลงโทษและเจ้าหน้าที่ปฏิบัติงานอย่างเคร่งครัด คิดเป็นร้อยละ 18 ส่วนวิธีต่าง ๆ ที่กำหนดให้ 6 วิธีมีดังนี้คือ

1. การให้ข่าวสารแก่นักท่องเที่ยวเพื่อที่จะอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติชายฝั่งทะเล
2. การฝึกอบรมผู้มีหน้าที่เกี่ยวข้องกับกิจกรรมท่องเที่ยว
3. การออกใบอนุญาตพิเศษสำหรับมัคคุเทศก์ที่ทำงานตามชายฝั่งทะเล เพื่อให้รู้ถึงการรักษาและป้องกันการทำลายทรัพยากรชายฝั่งทะเล
4. สร้างกิจกรรมที่ให้ความรู้แก่สาธารณชน
5. มีการกำหนดเขตเพื่อการอนุรักษ์ทรัพยากรชายฝั่งทะเล
6. มีการฝึกอบรมให้แก่ชาวประมง

จากวิธีการทั้ง 6 วิธีนี้ สำหรับทรัพยากรประเภทปลาสวยงามมีผู้เห็นว่าวิธีการให้ข่าวสารแก่นักท่องเที่ยวเพื่อที่จะอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติชายฝั่งทะเล มีความเป็นไปได้มากที่สุดคิดเป็นร้อยละ 56 ของผู้ตอบทั้งหมด ส่วนประเภทปะการังและประเภทหอยนั้นวิธีการกำหนดเขต

ตารางที่ 10 แสดงร้อยละของกลุ่มผู้เชี่ยวชาญในการแสดงความคิดเห็น เกี่ยวกับวิธีการที่มีความเป็นไปได้ในการที่จะอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติชายฝั่งทะเลประเภทต่าง ๆ

วิธีการ	ประเภททรัพยากร																			
	ป่าชายเลน										อ่าว					หาด				
	เป็นไปได้น้อยที่สุด	เป็นไปได้	เป็นไปได้น้อย	เป็นไปได้	ไม่ออกความเห็น	รวมจำนวน	เป็นไปได้น้อยที่สุด	เป็นไปได้	เป็นไปได้น้อย	เป็นไปได้	ไม่ออกความเห็น	รวมจำนวน	เป็นไปได้น้อยที่สุด	เป็นไปได้	เป็นไปได้น้อย	เป็นไปได้	ไม่ออกความเห็น	รวมจำนวน		
1 การให้ข่าวสารกับนักท่องเที่ยวเนื่องอนุรักษ์ทรัพยากรชายฝั่ง	46	44	4	1	5	100	42	45	6	2	5	100	38	48	6	2	6	100		
2 การฝึกอบรมผู้คนที่เกี่ยวข้องกับกิจกรรมการท่องเที่ยว	53	40	3	1	4	100	51	38	4	2	5	100	46	38	4	2	10	100		
3 กำรออกใบอนุญาตนัดคนที่มีคุณเพื่อให้งานรักษาและป้องกันการทำลายทรัพยากรชายฝั่งทะเล	46	36	13	1	4	100	44	38	12	1	5	100	45	36	9	4	6	100		
4 สร้างกิจกรรมที่ให้ความรู้แก่สาธารณชน	40	41	15	-	4	100	38	44	13	-	5	100	35	45	12	2	6	100		
5 มีการกำหนดเขตในการอนุรักษ์ที่ชายฝั่ง	56	30	10	-	4	100	60	26	8	-	6	100	47	37	8	-	8	100		
6 มีการนิยามเงินค่าประมง	31	46	18	1	4	100	31	42	19	2	6	100	30	40	19	3	8	100		
7 ห้างขายและบริษัทไทยโดยมีเจ้าหน้าที่ที่มีความรู้ความชำนาญ ๗ อย่าง	18	-	-	-	82	100	18	-	-	-	82	100	18	-	-	-	82	100		

เพื่อการอนุรักษ์ทรัพยากรชายฝั่งทะเลมีความเป็นไปได้มากที่สุดร้อยละ 60 และ 47 ตามลำดับ ส่วนรายละเอียดต่าง ๆ แสดงตารางที่ 10 ซึ่งจะสังเกตเห็นว่าทุก ๆ วิธีความเป็นไปได้จะมีมากกว่าที่จะเป็นไปได้

ความคิดเห็นเกี่ยวกับองค์กรที่สามารถรับผิดชอบในด้านการอนุรักษ์ทรัพยากรชายฝั่งทะเลได้ดีที่สุด

สภาพปัจจุบันที่เกิดขึ้นในบริเวณชายหาดและแนวปะการังรอบ ๆ จังหวัดภูเก็ตที่ทรัพยากรถูกทำลายไปมากนั้น สาเหตุสำคัญเนื่องมาจากยังไม่มีกฎระเบียบและผู้รับผิดชอบโดยตรงที่จะคุ้มครองหรือดำเนินการกับผู้ที่มีเจตนาในการทำลายทรัพยากรนั้น ๆ อย่างจริงจังซึ่งจากการสำรวจความคิดเห็นของกลุ่มผู้เชี่ยวชาญในตารางที่ 11 พบว่าร้อยละ 53 ของผู้ตอบเห็นว่าหน่วยงานของรัฐควรจะมีหน้าที่รับผิดชอบในด้านการอนุรักษ์ทรัพยากร แต่อีกร้อยละ 30 เห็นว่าทั้งองค์กรของรัฐและองค์กรของเอกชนควรดำเนินการร่วมกัน และอีกร้อยละ 12 เห็นว่าหากให้องค์กรของเอกชนเป็นผู้ดูแลจะได้ผลดีกว่า ส่วนอีกร้อยละ 5 ไม่แสดงความคิดเห็น ในด้านหน่วยงานที่ได้รับการระบุชื่อว่ามีควรมีบทบาทในการอนุรักษ์ได้ดีที่สุดคือ ศูนย์ชีววิทยาทางทะเลคิดเป็นร้อยละ 14 ของผู้ตอบ รองลงมาคือ กรมประมงและสำนักงานคณะกรรมการสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ คิดเป็นร้อยละ 12 และ 10 ตามลำดับ ส่วนองค์กรของเอกชนที่ควรจะได้รับผิดชอบในด้านการอนุรักษ์ได้ดีคือ ประเภทองค์กรที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว ได้แก่ สมาคมธุรกิจการท่องเที่ยวและชมรมธุรกิจการท่องเที่ยว ซึ่งคิดเป็นร้อยละ 6 ส่วนรายละเอียดต่าง ๆ ดูได้จากตารางที่ 12

ตารางที่ 11 แสดงร้อยละของกลุ่มผู้เชี่ยวชาญที่มีความคิดเห็นเกี่ยวกับองค์กรที่สามารถรับผิดชอบในด้านการอนุรักษ์ทรัพยากรชายฝั่งทะเลได้ดีที่สุด

ประเภทองค์กร	องค์กรของรัฐ	องค์กรของเอกชน	ทั้งสององค์กร รวมกัน	ไม่ออกความ ความเห็น	รวม
ร้อยละ	53	12	30	5	100

ตารางที่ 12 แสดงร้อยละของกลุ่มผู้เชี่ยวชาญที่มีความคิดเห็นเกี่ยวกับหน่วยงานที่สามารถ
รับผิดชอบในด้านการอนุรักษ์ทรัพยากรชายฝั่งทะเลได้ดีที่สุด

ลำดับที่	องค์กรของรัฐ	ร้อยละ
1	ศูนย์ชีววิทยาทางทะเล	14
2	กรมประมง	12
3	คณะกรรมการสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ	10
4	องค์การบริหารของรัฐระดับท้องถิ่น	8
5	การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย (ททท.)	4
6	กรมประมงร่วมกับตำรวจน้ำ	4
7	กรมป่าไม้	3
8	อื่น ๆ เช่น กรมตำรวจ องค์การเหมืองแร่ ทางทะเล ประมงน้ำกร่อย และหลายหน่วย งานทำหน้าที่ร่วมกัน	7
9	ไม่ออกความคิดเห็นว่าจะ เป็นหน่วยงานใด	38
	รวม	100

ลำดับที่	องค์กรของเอกชน	ร้อยละ
1	สมาคมธุรกิจการท่องเที่ยว องค์การส่งเสริมธุรกิจการท่องเที่ยว กลุ่มหรือชมรมธุรกิจการท่องเที่ยว	6
2	กลุ่มธุรกิจโรงแรม	4
3	ไม่ออกความคิดเห็นว่าจะ เป็นหน่วยงานใด	90
	รวม	100

วิธีที่ดีที่สุดในการป้องกันการทำลายทรัพยากรธรรมชาติชายฝั่งทะเล

แม้ว่าสภาพปัจจุบันทรัพยากรชายฝั่งทะเลรอบจังหวัดภูเก็ตได้ถูกทำลายไปมาก แต่ยังมีอีกหลายแห่งที่ได้รับการอนุรักษ์และยังมีสภาพตามธรรมชาติที่งดงาม โดยสังเกตได้จากยังสามารพบเปลือกหอย ปะการัง หรือมีปลาทะเลให้เห็นในระดับน้ำทะเลที่ไม่ลึกนัก ซึ่งโดยทั่วไปแล้วสาเหตุของการทำลายทรัพยากรเหล่านี้ ส่วนใหญ่เนื่องมาจากการกระทำของมนุษย์ทั้งสิ้น จากข้อเสนอแนะต่าง ๆ ของกลุ่มผู้เชี่ยวชาญสามารถสรุปวิธีการป้องกันการทำลายทรัพยากรชายฝั่งทะเลได้หลายวิธีดังนี้

1. เผยแพร่ทางวิชาการ โดยดำเนินการควบคุมกันทั้งภาคเอกชนและภาครัฐบาลเพื่อสร้างจิตสำนึกที่ดีแก่ประชาชนให้ตระหนักถึงคุณค่าของทรัพยากร ซึ่งอาจให้ข่าวสารทางสื่อมวลชนทุกแขนง มีการอบรมแก่บุคคลทั่วไปและมีคฤศเทศก์ มีการจัดนิทรรศการต่าง ๆ เป็นต้น
2. มีการประสานงานระหว่างรัฐบาล เอกชน และประชาชนท้องถิ่น เพื่อร่วมมือกันในการวางแผนปรับปรุงแก้ไข ในส่วนที่บกพร่อง
3. กำหนดให้มีการสอนเกี่ยวกับการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติไว้ในหลักสูตรการศึกษา
4. หน่วยงานที่มีหน้าที่รับผิดชอบในด้านการอนุรักษ์และป้องกันทรัพยากรชายฝั่งทะเลนั้นควรมีอำนาจเด็ดขาดในการบริหารงาน โดยเป็นหน่วยงานของรัฐ
5. กำหนดเขตอนุรักษ์หรือประกาศเขตหวงห้ามที่ชัดเจน โดยมีเจ้าหน้าที่ควบคุมพื้นที่ประจำอยู่ รวมถึงการกำหนดเขตต่าง ๆ อันได้แก่เขตอุตสาหกรรม เขตประมง เขตสัมปทานเพาะเลี้ยงสัตว์น้ำ เขตท่องเที่ยว และเขตกีฬาทางน้ำให้ชัดเจน
6. ตั้งกฎระเบียบและข้อบังคับที่ประชาชนหรือนักท่องเที่ยวต้องปฏิบัติ และทำการประชาสัมพันธ์อย่างทั่วถึง โดยมีคณะกรรมการเฉพาะกิจควบคุมดูแล
7. ออกกฎหมายรองรับและเป็นกฎหมายที่สามารถนำไปปฏิบัติได้ โดยกำหนดบทลงโทษและกำหนดหน้าที่รับผิดชอบของผู้รักษากฎหมายเพื่อให้สามารถปฏิบัติงานได้อย่างมีประสิทธิภาพ
8. ในด้านการประมง ให้กรมประมงเป็นผู้ควบคุมทั้งในเรื่องการระเบิดหรือเบ็ดปลารวมทั้งให้มีการกำหนดการใช้อวนและเครื่องมือจับปลาชนิดต่าง ๆ และประกาศห้ามใช้เครื่องมือที่เป็นอันตรายและส่งผลกระทบต่อระบบนิเวศน์วิทยาทางทะเล
9. ในด้านการจัดระเบียบของเมือง ให้เทศบาลเป็นผู้ควบคุมในด้านการวางผังเมืองและการก่อสร้างตามชายหาดต่าง ๆ รวมทั้งด้านการกำจัดมลภาวะจากน้ำเสียของโรงแรมต่าง ๆ โดยกำหนดให้แต่ละโรงแรมหาวิธีการกำจัดน้ำเสียก่อนปล่อยลงทะเล นอกจากนี้ยังควรมีการรักษาความสะอาดโดยอยู่ภายใต้การดูแลของเทศบาลจังหวัดภูเก็ต
10. เรื่องการซื้อสัมปทาน ในการดำเนินธุรกิจซื้อ-ขายทรัพยากรทางทะเล ให้มีการประมูลและควบคุม โดยหน่วยงานของรัฐรวมทั้งประกาศห้ามการส่งออกเกี่ยวกับทรัพยากรทางธรรม

ชาติที่ยังมิได้มีการแปรรูปหรือมีจำนวนน้อย สำหรับผู้ที่มีสิ่งของอยู่ในครอบครองควรให้มีการขึ้นทะเบียน ส่วนในด้านการกำหนดอัตราภาษีการซื้อขายควรกำหนดในอัตราที่สูง

กล่าวโดยสรุป การป้องกันที่ดีที่สุดมีหลายวิธีแต่ต้องมีกฎหมายคุ้มครองที่เด็ดขาด และอาศัยความร่วมมือจากทุกฝ่ายทั้งประชาชน หน่วยงานของรัฐบาลและหน่วยงานของเอกชน

สาเหตุสำคัญที่ก่อให้เกิดสิ่งปฏิกล

สาเหตุสำคัญที่ก่อให้เกิดสิ่งปฏิกลมีหลายสาเหตุ แต่จากคำตอบที่รวบรวมได้พบว่าการเห็นแก่ประโยชน์ส่วนตัวของผู้ประกอบการบางรายเป็นสาเหตุที่มีผู้กล่าวถึงมากที่สุด สำหรับสาเหตุอื่น ๆ ได้แก่

1. ประชาชนยังขาดความรู้และขาดความรับผิดชอบ โดยเฉพาะเรื่องระเบียบวินัย
2. การทิ้งน้ำเสียลงทะเลและความไม่มีแบบแผนในการก่อสร้างทำให้น้ำฝนชะล้างเอาดินและเศษวัสดุต่าง ๆ ลงทะเล รวมถึงการทำเหมืองแร่ในทะเลที่ทำให้น้ำทะเลขุ่นเป็นน้ำโคลน
3. การขาดความรู้ความเข้าใจของนักท่องเที่ยว เนื่องจากขาดคำแนะนำจากมัคคุเทศก์ และการขาดระเบียบวินัยส่วนตัว
4. การท่องเที่ยวทางเรือและบุคคลที่ทิ้งสิ่งสกปรกต่าง ๆ ไว้ตามชายหาดรวมถึงถุงพลาสติกซึ่งจะไปปิดบังแสงแดดที่ส่องไปยังพื้นข้างล่าง ทำให้ปะการังไม่เจริญเติบโตและตายไปในที่สุด และยังมีผลกระทบต่อปู ปลาและหอยที่อาศัยอยู่ในแนวปะการังนั้นด้วย
5. ไม่มีการกำหนดแผนงานและนโยบายด้านผังเมืองเพื่อรองรับการขยายตัวอย่างรวดเร็วของการท่องเที่ยว ดังนั้นจึงทำให้สิ่งอำนวยความสะดวกด้านสาธารณูปโภคไม่เพียงพอกับความต้องการ เช่น ภาชนะใส่ขยะ เป็นต้น

วิธีป้องกันการเกิดสิ่งปฏิกลในทะเล

วิธีการป้องกันเพื่อไม่ให้เกิดสิ่งปฏิกลในทะเลมีหลายวิธี ได้แก่

1. ควรกำหนดหน่วยงานของรัฐที่รับผิดชอบให้ชัดเจนว่าควรเป็นหน่วยงานใด
2. ปรับปรุงโครงสร้างทางด้านสาธารณูปโภคต่าง ๆ ให้เพียงพอ เช่น ที่ทิ้งขยะ โดยมีการประชาสัมพันธ์ให้ทุกฝ่ายได้ทราบทั้งผู้ประกอบการตามหาดต่าง ๆ และประชาชน
3. ให้มีการร่วมมือและจัดสัปดาห์รณรงค์เพื่อช่วยกันทำความสะอาดบริเวณหาดต่าง ๆ ดังเช่นได้มีการจัดไปแล้ว เช่น ที่หาดป่าตอง โดยชมรมธุรกิจท่องเที่ยวหาดป่าตอง เป็นต้น

4. ให้ความรู้ อบรม และชี้แจงวิธปฏิบัติให้คนในท้องถิ่นมีระเบียบวินัย
5. เข้มงวดกับกิจการโรงแรม หรือที่พักอาศัยที่มีการระบายน้ำเสียในบริเวณชายฝั่งทะเลต่าง ๆ โดยอาจกำหนดให้มีโรงงานกำจัดน้ำเสียหรือเปลี่ยนทิศทางการระบายน้ำ
6. ตั้งคณะกรรมการการท่องเที่ยวเพื่อดูแลประสานงานและบริหารงาน โดยจะมีการนำปัญหาต่าง ๆ เข้าสู่คณะกรรมการเพื่อวางแผนและดำเนินการแก้ไข
7. จัดระบบและวางผังอาคารร้านค้าในแต่ละเขต
8. ไม่อนุญาตให้มีการตั้ง โรงงานอุตสาหกรรมติดกับชายฝั่งทะเล
9. ออกกฎระเบียบการห้ามทิ้งเศษขยะสิ่งของลงบนหาดหรือในทะเล โดยเฉพาะสิ่งที่ไม่เน่าเปื่อยหรือเป็นมลภาวะ
10. สำหรับนักท่องเที่ยว ให้มีคัคเทศก์หรือผู้เกี่ยวข้องคอยชี้แนะให้ช่วยกันรักษาความสะอาด
11. กำหนดเขตสัมปทานในการขุดแร่และบริเวณที่จะอนุญาตให้มีการก่อสร้างตามริมหาด
12. กำหนดบทลงโทษและดำเนินการลงโทษแก่ผู้ฝ่าฝืนกฎระเบียบที่ได้วางไว้

สรุปปัญหาที่เกี่ยวข้องกับการทำลายทรัพยากรธรรมชาติชายฝั่งทะเล

จากการแสดงความคิดเห็นของกลุ่มผู้เชี่ยวชาญทั้ง 78 ท่าน สามารถสรุปปัญหาที่เกี่ยวข้องกับการทำลายทรัพยากรชายฝั่งทะเลได้ดังนี้

1. ปัญหาการขาดผู้นำที่จะกระตุ้นชักจูงให้เกิดความรักและหวงแหนในทรัพยากรเหล่านี้ รวมทั้งยังขาดการรณรงค์เพื่ออนุรักษ์ทรัพยากรอย่างต่อเนื่อง
2. ปัญหาการขยายตัวอย่างรวดเร็วของการท่องเที่ยว ทำให้การวางมาตรการในการรองรับการเติบโต เช่น โครงสร้างพื้นฐานต่าง ๆ เป็นไปได้ยากและขาดประสิทธิภาพในการควบคุมและกำหนดทิศทาง
3. ปัญหาการขาดเจ้าหน้าที่ในการปฏิบัติงานและเจ้าหน้าที่ที่มีอยู่ขาดการดูแลเอาใจใส่อย่างจริงจัง และบางครั้งมีการติดสินบนเจ้าหน้าที่
4. ปัญหาการขาดหน่วยงานที่รับผิดชอบโดยตรง รวมทั้งขาดนโยบายที่ชัดเจนที่จะทำให้อบรมผลในทางปฏิบัติ
5. ปัญหาการบุกรุกที่สาธารณะชายฝั่งทะเล และการขาดความระมัดระวังในการออกเอกสารที่ดินริมทะเล ซึ่งผู้ประกอบการได้ใช้เป็นี่สร้างโรงแรมที่พัก
6. ปัญหามลภาวะจากโรงงานอุตสาหกรรม การขุดแร่ เรือดูดแร่ ซึ่งยังไม่มีวิธีการกำจัดตะกอนและยังขาดการควบคุมที่ดี รวมทั้งปัญหาการอนุญาตให้ตั้ง โรงงานใกล้ชายฝั่งทะเล
7. ปัญหาที่เกิดจากความเห็นแก่ธุรกิจส่วนตัวจนไม่คำนึงถึงผลเสียที่จะตามมาของนายทุนบางกลุ่ม เช่น การขุดลากปะการังตามชายฝั่งเพื่อให้สามารถเป็นชายหาดที่เล่นน้ำได้ของ

โรงแรม เป็นต้น

8. ปัญหาที่เกิดจากความยากจน และความเคยชินของคนท้องถิ่นที่ทำลายทรัพยากร โดยวิธีที่อาจไม่ถูกต้อง เช่น ระเบิดปลา นอกจากนี้บางคนอาจทำไปโดยขาดความเข้าใจในการอนุรักษ์ทรัพยากร

9. ปัญหาที่เกิดจากการเอาแบบอย่างผู้อื่นที่ประกอบอาชีพในการซื้อขายสินค้าประเภท หอย ปะการัง หรือปลาสวยงามแล้วมีฐานะดีขึ้น

10. ปัญหาจลาจลลักลอบส่งสินค้าประเภทต่าง ๆ จากทะเลออกไปจำหน่ายที่อื่น ๆ

11. ปัญหาการขาดความรับผิดชอบของผู้ประกอบกิจการต่าง ๆ ต่อสังคมส่วนรวม เช่น การเข้าครอบครองเส้นทางสาธารณะเป็นสมบัติส่วนบุคคลและห้ามมิให้ประชาชนทั่วไปใช้เส้นทางนั้น

12. ปัญหาการไม่เป็นระเบียบ ซึ่งส่วนใหญ่มักเป็นคนไทยในเรื่องการทิ้งขยะและสิ่งสกปรกต่าง ๆ ตามชายหาดและในทะเล

13. ปัญหาสถานที่จอดเรือ ควรกำหนดให้แน่นอนรวมทั้งธุรกิจประเภทท่องเที่ยวทางเรือ ซึ่งจะต้องระมัดระวังในเรื่องการทอดสมอเรือ โดยจะไปทำลายปะการัง

14. ปัญหาสำคัญที่สุดคือ ปัญหาของอิทธิพลที่อยู่เหนือกฎหมาย

ความคิดเห็นเกี่ยวกับช่วงเวลาที่เหมาะสมในการอนุรักษ์ทรัพยากรชายฝั่งทะเล

กลุ่มผู้เชี่ยวชาญที่เห็นว่าควรจะดำเนินการอนุรักษ์ทรัพยากรชายฝั่งทะเลทันทีคิดเป็นร้อยละ 65 ส่วนผู้ที่มองเห็นความสูญเสียของทรัพยากรว่าหากได้มีการรณรงค์ในการอนุรักษ์ตั้งแต่เมื่อ 5 ปีที่แล้ว ทรัพยากรเหล่านั้นคงเหลือให้คนรุ่นหลังและนักท่องเที่ยวได้ชมมากกว่านี้คิดเป็นร้อยละ 33 ส่วนผู้ที่ไม่ออกความเห็นมีเพียงร้อยละ 2

สำหรับคำตอบว่าในอีก 10 ปี หรือ 20 ปีข้างหน้าจึงควรเริ่มดำเนินการนั้น ไม่มีผู้ใดเลือกตอบ ดังตารางที่ 13

ตารางที่ 13 แสดงร้อยละของกลุ่มผู้เชี่ยวชาญที่มีความคิดเห็นเกี่ยวกับช่วงเวลาที่เหมาะสมในการอนุรักษ์ทรัพยากรชายฝั่งทะเล

ประเภทคำตอบ	ควรดำเนินการทันที	ควรดำเนินการตั้งแต่ 5 ปีที่แล้ว	ควรดำเนินการอีก 10 ปีข้างหน้า	ควรดำเนินการอีก 20 ปีข้างหน้า	ไม่ออกความเห็น	รวม
จำนวนร้อยละ	65	33	-	-	2	100

ผลจากเดลฟายรอบที่ 2

1. ความสัมพันธ์ของปัญหาเกี่ยวกับมาตรการ กลุ่มผู้เชี่ยวชาญของจังหวัดภูเก็ตเห็นว่า ปัญหาการทำลายทรัพยากรชายฝั่งทะเลที่สำคัญ 3 ประการ ได้แก่ การจับปลา และการเก็บหินปะการัง ธุรกิจการท่องเที่ยวประเภทตกปลา และการทิ้งสิ่งปฏิกูลและน้ำเสียลงทะเล ส่วนมาตรการในการแก้ไขปัญหาลำดับที่สำคัญได้แก่ ออกกฎหมายควบคุมการทำลายทรัพยากรธรรมชาติทางทะเล กำหนดเขตอนุรักษ์หินปะการัง หอยและปลาสวยงาม นอกจากนี้ควรมีการลงโทษผู้กระทำผิดอย่างจริงจัง

ส่วนความสัมพันธ์ของปัญหาเกี่ยวกับมาตรการที่มีความสัมพันธ์กันมากที่สุด โดยมีคะแนน 3.8 คือ ปัญหาที่นักท่องเที่ยวไม่ได้รับคำแนะนำเกี่ยวกับการอนุรักษ์ธรรมชาติ ซึ่งมาตรการที่ควรจะใช้ในการแก้ปัญหานี้คือ ควรมีการประชาสัมพันธ์ และให้ข่าวสารแก่นักท่องเที่ยว สำหรับความสำคัญคู่อื่น ๆ ที่มีความสัมพันธ์กันมากคือมีระดับคะแนนตั้งแต่ 3.5 ขึ้นไปแสดงในตารางที่ 4.1

2. ความสัมพันธ์ของปัญหาเกี่ยวกับพื้นที่ ปัญหาที่มีความรุนแรงตามความเห็นของกลุ่มผู้เชี่ยวชาญ ได้แก่ การขาดงบประมาณและเจ้าหน้าที่รับผิดชอบในการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติทางทะเล การไม่มีหน่วยงานที่รับผิดชอบโดยตรง และปัญหาการที่นักท่องเที่ยวไม่ได้รับการแนะนำเกี่ยวกับการอนุรักษ์ธรรมชาติ ซึ่งปัญหาส่วนใหญ่มักจะเกิดในบริเวณที่มีชื่อเสียงของจังหวัดภูเก็ต คือ หาดป่าตอง หาดราไวย์และเกาะเฮ ส่วนในด้านตัวแปรของปัญหาและพื้นที่ที่มีความสัมพันธ์กันมากที่สุดมีคะแนนเท่ากับ 3.92 คือ ปัญหาเจ้าของกิจการธุรกิจท่องเที่ยวโรงแรมริมฝั่งทะเลในบริเวณหาดป่าตองซึ่งเป็นที่ตั้งของโรงแรมจำนวนมากที่สุด

3. ความสัมพันธ์ของมาตรการกับพื้นที่ มาตรการที่สำคัญที่สุดในการแก้ไขพื้นที่ที่เกิดปัญหาคือ ต้องมีการควบคุมการทิ้งสิ่งปฏิกูลและน้ำเสียลงในทะเล ควบคุมการก่อสร้างตามชายฝั่งทะเลอย่างเข้มงวด และมีการประชาสัมพันธ์ให้ข่าวสารแก่นักท่องเที่ยวให้ตระหนักถึงคุณค่าของทรัพยากรชายฝั่งทะเล พื้นที่ที่ควรจะนำมาตรการเหล่านี้มาใช้ได้แก่ หาดป่าตอง เกาะเฮ หาดกะรน และหาดกะตะ เป็นต้น ความสัมพันธ์ของมาตรการกับพื้นที่ที่มีคะแนนสูงสุด 3.95 คะแนนคือ ควรมีการควบคุมการทิ้งสิ่งปฏิกูลและน้ำเสียลงในทะเลบริเวณหาดป่าตอง

4. ความสัมพันธ์ของปัญหาเกี่ยวกับองค์กร องค์กรที่เหมาะสมในการรับผิดชอบที่จะแก้ปัญหการจัดการทรัพยากรชายฝั่งทะเลที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวมากที่สุด คือ การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย รองลงมาได้แก่ คณะกรรมการสิ่งแวดล้อมแห่งชาติและกลุ่มธุรกิจโรงแรม และสมาคมธุรกิจการท่องเที่ยวจังหวัดภูเก็ต นอกจากนี้ยังสามารถแยกพิจารณาความสัมพันธ์ขององค์กรเอกชนและองค์กรของรัฐกับมาตรการต่าง ๆ ในการอนุรักษ์ทรัพยากรชายฝั่งทะเลได้ดังนี้

4.1 ความสัมพันธ์ของมาตรการกับองค์กรของเอกชน องค์กรต่าง ๆ ของเอกชนที่ดำเนินการนำมาตรการในการแก้ไขปัญหาการทำลายทรัพยากรชายฝั่งทะเลมาใช้ โดย

เรียงตามลำดับความสำคัญ ได้แก่ สมาคมธุรกิจการท่องเที่ยวจังหวัดภูเก็ต กลุ่มธุรกิจโรงแรม และชมรมนักดำน้ำและตกปลา

4.2 ความสัมพันธ์ของมาตรการกับองค์กรของรัฐ องค์กรของรัฐที่ควรดำเนินการตามมาตรการต่าง ๆ ให้บรรลุผลได้แก่ คณะกรรมการสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ ศูนย์วิจัยชีววิทยาทางทะเลจังหวัดภูเก็ต และการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย

	ม1	ม2	ม3	ม4	ม5	ม6	ม7	ม8	ม9	ม10	ม11	ม12	ม13	ม14	ม15	ม16	ม17	อื่น ๆ	รวม
ป1	2.20	1.70	1.60	3.10	2.80	3.30	2.60	2.60	2.70	2.40	2.50	1.40	2.80	2.90	2.40	1.30	2.20	0.00	40.50
ป2	2.80	2.80	2.30	2.70	2.80	1.30	2.40	2.20	2.60	3.50	2.40	1.30	2.50	1.60	1.90	3.40	2.80	0.00	41.30
ป3	2.80	3.50	3.30	2.90	3.60	1.40	2.30	2.30	2.70	2.40	2.60	1.20	2.30	1.90	1.70	1.30	2.20	0.00	40.40
ป4	3.20	2.10	1.70	2.40	2.90	1.70	2.30	3.60	3.10	1.70	1.60	1.20	2.50	1.90	1.90	1.70	2.40	0.00	37.90
ป5	3.30	1.30	1.40	2.20	2.90	1.40	2.80	1.50	2.90	3.00	2.50	3.70	2.00	1.50	1.50	1.60	2.40	0.00	37.90
ป6	2.50	2.30	2.10	2.50	2.60	2.20	2.40	2.30	2.90	2.40	2.10	1.80	2.30	1.70	2.10	2.10	2.70	0.00	39.00
ป7	3.40	1.80	1.60	2.60	2.60	1.90	2.90	1.60	3.40	2.30	1.80	1.60	2.60	1.80	2.00	3.10	2.80	0.00	39.80
ป8	3.70	1.90	1.80	2.40	3.00	3.40	2.70	2.50	3.60	1.80	2.10	1.50	2.90	3.40	2.30	1.50	2.70	0.00	43.20
ป9	2.10	2.40	1.80	2.20	2.50	2.00	2.20	2.10	2.20	2.30	1.90	1.70	2.50	1.90	2.20	2.50	2.30	0.00	36.80
ป10	3.30	2.30	1.50	2.10	2.40	2.00	2.50	2.10	2.50	2.40	2.20	1.90	2.80	2.20	3.40	2.20	2.10	0.00	39.90
ป11	2.10	3.80	3.20	3.00	2.80	1.80	1.80	1.90	1.90	2.00	1.90	1.40	2.20	1.80	2.10	1.40	2.10	0.00	37.20
ป12	2.90	2.30	2.50	2.70	3.50	2.40	2.60	2.10	2.90	1.90	3.50	2.10	2.40	1.80	1.90	1.50	2.30	0.00	41.30
ป13	2.70	2.00	1.90	2.50	2.10	2.80	2.30	1.40	2.50	3.10	3.10	2.50	2.60	1.50	2.00	1.80	2.40	0.00	39.20
ป14	2.60	2.80	3.30	2.70	2.50	1.80	2.60	1.90	2.70	2.70	2.30	1.60	2.90	2.00	1.90	1.90	2.70	0.00	40.90
ป15	3.20	2.60	2.30	2.70	2.20	2.60	2.60	1.80	3.40	3.60	2.60	2.10	3.10	1.70	2.30	2.50	2.60	0.00	43.90
ป16	2.40	1.50	1.10	2.20	2.20	1.60	2.50	1.40	2.60	2.30	1.80	2.70	2.10	1.80	2.20	3.20	2.40	0.00	36.00
ป17	2.80	2.90	2.80	2.80	3.50	2.10	2.80	2.40	2.60	1.80	2.40	1.50	2.50	2.40	1.90	1.50	2.20	0.00	40.90
ป18	2.80	2.60	2.60	3.00	3.30	2.20	2.60	2.10	2.70	2.00	2.30	1.70	2.30	2.90	2.20	1.60	2.30	3.00	44.20
ป19	3.20	2.60	2.50	2.60	3.60	2.90	2.50	2.80	3.10	2.20	2.20	1.60	2.60	3.10	2.00	1.50	2.20	3.00	46.20
รวม	54.00	45.20	41.30	49.30	53.80	40.80	47.40	40.60	53.00	45.80	43.80	34.50	47.90	39.80	39.90	37.60	45.80	6.00	766.50

- หมายเหตุ : ป1: ความรู้เท่าไม่ถึงการณ์ของชาวเล
 ป2: ปัญหาจากการประกอบกิจการธุรกิจท่องเที่ยว โรงแรมวิชายังฝั่งทะเล
 ป3: ความไม่มีระเบียบของนักท่องเที่ยวชมปะการัง
 ป4: ปัญหาจากโรงงานผลิตของที่ระลึกจากทะเล
 ป5: ผลกระทบจากการอุตสาหกรรมทางทะเล
 ป6: การขาดการรับผิดชอบของหน่วยงานของรัฐที่รับผิดชอบการท่องเที่ยว
 ป7: การบุกรุกที่ดินทำกินในป่าชายเลนและที่สาธารณะชายฝั่งทะเล
 ป8: การจับปลาโดยใช้ระเบิด
 ป9: การขาดงบประมาณและเจ้าหน้าที่รับผิดชอบการอนุรักษ์ทรัพยากรทางทะเล
 ป10: ไม่มีหน่วยงานที่รับผิดชอบโดยตรง
 ป11: นักท่องเที่ยวไม่ได้รับการแนะนำเกี่ยวกับการอนุรักษ์ธรรมชาติ
 ป12: การจอดเรือทอดสมอในเขตแนวปะการัง
 ป13: คราบน้ำมันจากเรือ
 ป14: ขาดความรับผิดชอบและจิตสำนึกของตัวแทนเกี่ยวกับการท่องเที่ยว
 ป15: การทิ้งสิ่งปฏิกูลและน้ำเสียลงทะเล
 ป16: การทิ้งขยะของดินลงสู่ทะเล
 ป17: ผลกระทบจากการดำเนินธุรกิจการท่องเที่ยวประเภทดำน้ำ
 ป18: ผลกระทบจากการดำเนินธุรกิจการท่องเที่ยวประเภทตกปลา
 ป19: การจับปลาสวยงาม

- ม1: บัญญัติกฎหมายควบคุมการทำลายทรัพยากรธรรมชาติทางทะเล
 ม2: ประชาสัมพันธ์และให้ข่าวสารแก่นักท่องเที่ยว
 ม3: ออกใบอนุญาตแก่มีคฤหบดีเพื่อให้รู้ถึงการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติชายฝั่งทะเล
 ม4: สร้างกิจกรรมที่ให้ความรู้แก่สาธารณชนเกี่ยวกับทรัพยากรธรรมชาติชายฝั่งทะเล
 ม5: กำหนดเขตอนุรักษ์หินปะการัง หอยและปลาสวยงาม
 ม6: ฝึกอบรมชาวประมง
 ม7: ตรวจสอบและติดตามผลการป้องกันและการทำลายทรัพยากรธรรมชาติทางทะเล
 ม8: ควบคุมการค้าเปลือกหอย ปะการัง และปลาสวยงาม
 ม9: ลงโทษผู้กระทำความผิดอย่างจริงจัง
 ม10: ควบคุมการทิ้งสิ่งปฏิกูลและน้ำเสียลงในทะเล
 ม11: กำหนดเขตจอดเรือ
 ม12: กำหนดเขตสัมปทานการอุตสาหกรรม
 ม13: สร้างจิตสำนึกในการอนุรักษ์ให้แก่ประชาชนในท้องถิ่น
 ม14: ควบคุมการทำลายสัตว์น้ำด้วยระเบิด
 ม15: เสริมหลักสูตรวิธีการอนุรักษ์ในสถานศึกษา
 ม16: ควบคุมการก่อสร้างตามชายฝั่งทะเลอย่างเข้มงวด
 ม17: กำหนดให้ผู้ว่าราชการจังหวัดเป็นผู้ควบคุมนโยบายการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติชายฝั่งทะเล

	พ1	พ2	พ3	พ4	พ5	พ6	พ7	พ8	พ9	พ10	พ11	พ12	พ13	พ14	พ15	รวม
ป1	1.38	1.47	3.25	1.61	1.44	1.33	1.33	2.61	2.33	1.72	1.11	2.22	1.50	1.72	1.28	26.30
ป2	1.22	3.92	2.70	2.47	3.21	3.00	2.06	2.12	1.59	1.88	1.74	1.53	1.65	1.78	1.18	32.05
ป3	1.59	2.28	2.00	2.16	2.28	2.22	1.83	3.10	2.83	1.76	1.56	2.33	1.25	1.31	1.06	29.56
ป4	1.19	1.38	2.71	1.32	1.35	1.19	1.19	1.69	1.44	1.53	1.25	1.50	1.19	1.50	1.06	21.49
ป5	2.65	1.38	1.25	1.25	1.37	1.41	1.31	1.31	1.25	2.00	1.82	1.38	2.79	1.88	2.00	25.05
ป6	2.29	3.22	3.00	2.72	2.82	2.84	2.82	2.50	2.41	2.06	1.94	1.94	2.41	2.59	2.00	37.56
ป7	2.28	3.28	2.33	2.79	2.61	2.67	2.75	2.61	2.17	2.11	2.00	2.17	2.50	2.26	1.83	36.36
ป8	1.68	1.78	2.39	1.56	1.50	1.56	1.53	2.62	2.53	1.44	1.50	2.39	1.94	1.56	1.44	27.42
ป9	2.61	3.21	2.89	2.95	2.95	2.94	2.89	3.11	3.00	2.78	2.56	2.78	2.67	2.72	2.33	42.39
ป10	2.94	2.56	2.88	2.81	2.75	2.75	2.56	2.88	2.78	2.44	2.38	2.63	2.75	2.69	1.94	39.74
ป11	2.59	2.61	2.53	2.59	2.53	2.59	2.59	2.76	2.59	2.41	2.56	2.65	2.59	2.29	2.18	38.06
ป12	1.82	2.35	2.53	2.12	1.88	1.71	2.12	3.00	2.59	2.10	1.59	2.53	2.06	1.76	1.53	31.69
ป13	1.89	2.56	2.39	2.00	1.83	1.83	1.89	2.00	1.67	2.11	1.60	1.78	2.00	2.71	2.06	30.32
ป14	1.88	3.00	2.88	2.41	2.94	3.00	2.41	2.69	2.25	1.76	2.00	2.00	1.94	2.18	1.78	35.12
ป15	1.61	3.71	3.22	2.33	2.67	2.61	2.33	2.18	1.82	2.11	1.67	1.67	1.81	2.56	2.56	34.86
ป16	2.53	2.65	2.00	2.11	2.29	2.24	1.94	1.81	1.31	1.88	1.56	1.25	1.94	2.42	2.33	30.26
ป17	1.47	2.53	2.24	2.18	2.24	2.24	2.00	2.94	2.89	2.00	1.76	2.12	1.65	1.65	1.33	31.24
ป18	1.88	2.24	2.35	2.06	2.00	2.06	1.82	3.05	3.05	1.71	1.65	2.12	1.59	1.88	1.29	30.75
ป19	1.78	2.16	2.67	2.28	2.17	2.28	1.94	3.06	2.67	1.83	1.56	2.61	1.50	1.61	1.11	31.23
รวม	37.28	48.29	48.21	41.72	42.83	42.47	39.31	48.04	43.17	37.63	33.81	39.60	37.73	39.07	32.29	611.45

- หมายเหตุ :
- ป1: ความรู้เท่าไม่ถึงการณ์ของชาวเล
 - ป2: ปัญหาจากการประกอบกิจการธุรกิจท่องเที่ยว โรงแรมริมชายฝั่งทะเล
 - ป3: ความไม่มีระเบียบของนักท่องเที่ยวชมปะการัง
 - ป4: ปัญหาจากโรงงานผลิตของที่ระลึกจากทะเล
 - ป5: ผลกระทบจากการขุดแร่ทางทะเล
 - ป6: การขาดการรับผิดชอบของหน่วยงานของรัฐที่รับผิดชอบการท่องเที่ยว
 - ป7: การบุกรุกที่ดินทำกินในป่าชายเลนและที่สาธารณะชายฝั่งทะเล
 - ป8: การจับปลาโดยใช้ระเบิด
 - ป9: การขาดงบประมาณและเจ้าหน้าที่รับผิดชอบการอนุรักษ์ทรัพยากรทางทะเล
 - ป10: ไม่มีหน่วยงานที่รับผิดชอบโดยตรง
 - ป11: นักท่องเที่ยวไม่ได้รับการแนะนำเกี่ยวกับการอนุรักษ์ธรรมชาติ
 - ป12: การจอดเรือทอดสมอในเขตแนวปะการัง
 - ป13: ความแน่นจากเรือ
 - ป14: ขาดความรับผิดชอบและจิตสำนึกของตัวแทนเกี่ยวกับการท่องเที่ยว
 - ป15: การทิ้งสิ่งปฏิกูลและน้ำเสียลงทะเล
 - ป16: การทิ้งขยะของดินลงสู่ทะเล
 - ป17: ผลกระทบจากการดำเนินธุรกิจการท่องเที่ยวประเภทดำน้ำ
 - ป18: ผลกระทบจากการดำเนินธุรกิจการท่องเที่ยวประเภทตกปลา
 - ป19: การจับปลาผิดกฎหมาย

- พ1: หาดกมลา
- พ2: หาดป่าตอง
- พ3: หาดราไวย์
- พ4: หาดในหาน
- พ5: หาดกะตะ
- พ6: หาดกะรน
- พ7: หาดกะหลิม
- พ8: เกาะเฮ
- พ9: เกาะไม้ท่อน
- พ10: แหลมพันวา
- พ11: หาดสุรินทร์
- พ12: เกาะบอน
- พ13: หาดบางเทา
- พ14: อ่าวฉลอง
- พ15: สะพานหิน

ตารางภาคผนวกที่ 4.3 ความสัมพันธ์ของมาตรการกับพื้นที่

	พ1	พ2	พ3	พ4	พ5	พ6	พ7	พ8	พ9	พ10	พ11	พ12	พ13	พ14	พ15	รวม
ม1	2.70	3.28	3.00	3.17	3.17	3.06	2.94	3.39	2.95	2.78	2.89	2.94	2.89	2.83	2.50	44.49
ม2	2.50	3.78	3.17	3.32	3.42	3.37	3.17	3.42	3.17	3.00	2.79	2.83	2.61	2.78	2.33	45.66
ม3	2.32	3.19	2.70	2.78	2.89	2.89	2.78	3.26	2.78	2.50	2.44	2.56	2.33	2.67	2.06	40.15
ม4	2.39	3.11	2.95	2.71	2.78	2.83	2.67	2.84	2.67	3.00	2.33	2.47	2.56	2.67	2.33	40.31
ม5	2.50	2.78	2.39	2.56	2.60	2.72	2.61	3.35	3.00	3.00	2.61	2.61	2.22	2.17	1.83	38.95
ม6	2.32	2.22	3.00	2.22	2.33	2.55	2.17	2.89	2.67	2.39	1.94	2.33	2.17	2.80	2.11	36.11
ม7	2.47	3.14	2.61	2.89	2.78	2.89	2.75	3.11	3.06	2.83	2.61	2.56	2.67	2.67	2.28	41.32
ม8	1.94	2.61	3.00	2.17	2.37	2.11	2.00	2.45	2.17	2.22	2.11	1.89	2.00	2.22	1.67	32.93
ม9	2.79	3.37	3.11	3.11	3.11	3.06	2.78	2.95	3.17	2.89	2.78	2.89	2.72	2.72	2.56	44.01
ม10	3.17	3.95	3.79	3.67	3.84	3.83	3.28	3.17	3.10	3.33	3.22	2.94	3.11	3.44	3.22	51.06
ม11	2.39	3.28	3.00	2.83	2.94	2.94	2.67	3.00	3.22	3.11	2.44	2.83	2.63	2.74	2.06	42.08
ม12	2.79	2.88	2.06	2.53	2.65	2.65	2.76	2.35	2.06	2.95	2.47	2.29	2.53	2.76	2.44	38.17
ม13	2.94	3.33	3.39	3.29	3.41	3.47	3.18	3.16	2.82	2.94	2.74	2.82	3.00	3.06	2.82	46.37
ม14	2.88	2.82	3.12	3.00	3.06	3.18	3.06	3.41	3.56	2.94	2.94	2.95	2.94	3.00	2.47	45.33
ม15	2.44	2.79	2.72	2.76	2.72	2.71	2.59	2.35	2.29	2.50	2.59	2.29	2.58	2.41	2.53	38.27
ม16	3.06	3.78	3.35	3.42	3.78	3.71	3.41	3.06	3.00	3.29	2.94	2.65	2.94	2.79	2.88	48.06
ม17	2.56	2.76	2.65	2.76	2.76	2.71	2.59	2.71	2.65	2.76	2.71	2.59	2.71	2.82	2.89	40.27
รวม	44.16	53.07	50.01	49.19	50.61	50.68	47.41	50.87	48.34	48.43	44.55	44.44	44.61	46.55	40.98	713.9

หมายเหตุ : ม1: บัญญัติกฎหมายควบคุมการทำลายทรัพยากรธรรมชาติทางทะเล
 ม2: ประชาสัมพันธ์และให้ข่าวสารแก่นักท่องเที่ยว
 ม3: ออกใบอนุญาตแก่นักดูเตนท์เพื่อให้รู้ถึงการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติชายฝั่งทะเล
 ม4: สร้างกิจกรรมที่ให้ความรู้แก่สาธารณชนเกี่ยวกับทรัพยากรธรรมชาติชายฝั่งทะเล
 ม5: กำหนดเขตอนุรักษ์หินปะการัง หอยและปลาสวยงาม
 ม6: ฝึกอบรมชาวประมง
 ม7: ตรวจสอบและติดตามผลการป้องกันและการทำลายทรัพยากรธรรมชาติทางทะเล
 ม8: ควบคุมการค้าเปลือกหอย ปะการัง และปลาสวยงาม
 ม9: ลงโทษผู้กระทำผิดอย่างจริงจัง
 ม10: ควบคุมการทิ้งสิ่งปฏิกูลและน้ำเสียลงในทะเล
 ม11: กำหนดเขตจอดเรือ
 ม12: กำหนดเขตสัมปทานการขุดแร่
 ม13: สร้างจิตสำนึกในการอนุรักษ์ให้แก่ประชาชนในท้องถิ่น
 ม14: ควบคุมการทำลายสัตว์น้ำด้วยระเบิด
 ม15: เสริมหลักสูตรวิธีการอนุรักษ์ในสถานศึกษา
 ม16: ควบคุมการก่อสร้างตามชายฝั่งทะเลอย่างเข้มงวด
 ม17: กำหนดให้ผู้ว่าราชการจังหวัดเป็นผู้ควบคุมนโยบายการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติชายฝั่งทะเล

พ1: หาดกมลา
 พ2: หาดป่าตอง
 พ3: หาดราไวย์
 พ4: หาดไมหาน
 พ5: หาดกะตะ
 พ6: หาดกะรน
 พ7: หาดกะหลิม
 พ8: เกาะเฮ
 พ9: เกาะไม้ท่อน
 พ10: แหลมพันวา
 พ11: หาดสุรินทร์
 พ12: เกาะบอน
 พ13: หาดบางเทา
 พ14: อำพลอง
 พ15: สะพานหิน

	บ1	บ2	บ3	บ4	บ5	บ6	บ7	บ8	บ9	บ10	บ11	บ12	รวม
ป1	1.90	2.30	1.70	2.10	1.40	1.60	1.40	2.10	1.50	1.60	1.90	1.50	21.00
ป2	3.40	1.90	3.60	2.20	2.10	2.10	1.40	3.30	1.60	1.80	2.90	1.50	27.80
ป3	2.90	1.90	3.00	3.20	1.70	1.60	1.40	3.10	1.50	2.40	2.50	1.50	26.70
ป4	2.60	1.70	2.10	1.80	2.50	1.90	1.30	2.60	1.60	2.10	2.50	1.40	24.10
ป5	1.30	1.40	1.50	1.50	2.10	1.80	3.40	1.90	1.80	2.20	2.90	1.60	23.40
ป6	2.70	1.60	2.70	2.10	1.90	2.20	1.70	3.30	2.00	2.40	3.00	1.60	27.20
ป7	2.20	1.80	2.40	1.40	2.10	1.90	1.50	2.20	3.10	1.90	3.10	1.70	25.30
ป8	1.80	2.20	1.60	2.40	1.80	1.90	1.50	2.40	1.80	2.70	2.70	1.50	24.30
ป9	2.20	1.80	2.50	1.90	1.90	2.20	1.50	2.80	1.90	2.40	2.10	1.30	24.50
ป10	2.70	2.10	2.70	2.40	2.20	2.40	2.00	3.10	2.30	2.60	2.60	1.90	29.00
ป11	3.20	2.20	3.20	3.00	2.00	2.40	1.60	3.50	2.40	2.60	2.90	2.10	31.10
ป12	2.40	1.70	2.60	2.80	1.70	1.90	2.10	2.70	1.60	2.30	2.40	1.60	25.80
ป13	2.30	1.60	2.50	2.60	1.90	1.90	2.30	2.40	1.90	2.00	2.50	1.40	25.30
ป14	3.40	1.90	3.30	2.70	2.00	2.00	1.80	3.20	1.80	2.20	2.70	1.90	28.90
ป15	3.40	2.20	3.50	2.10	2.30	2.20	2.10	2.70	2.00	2.10	2.70	1.70	29.00
ป16	2.20	2.10	2.50	1.60	1.80	1.90	2.40	2.40	2.30	2.20	2.40	1.40	25.20
ป17	2.80	1.80	2.60	3.60	1.80	1.80	1.60	2.80	1.80	2.00	2.40	1.40	26.40
ป18	2.70	1.70	2.60	3.40	1.70	1.80	1.50	2.60	1.80	2.30	2.10	1.40	25.60
ป19	2.60	1.80	2.40	3.60	1.90	1.60	1.30	2.70	1.40	3.00	2.70	1.60	26.60
รวม	48.70	35.70	49.00	46.40	36.80	37.10	33.80	51.80	36.10	42.80	49.00	30.00	497.20

- หมายเหตุ :
- ป1: ความรู้เท่าไม่ถึงการณ์ของชาวเล
 - ป2: ปัญหาจากการประกอบกิจการธุรกิจท่องเที่ยว โรงแรมวิมชายฝั่งทะเล
 - ป3: ความไม่มีระเบียบของนักท่องเที่ยวชมปะการัง
 - ป4: ปัญหาจากโรงงานผลิตของที่ระลึกจากทะเล
 - ป5: ผลกระทบจากการขุดแนวทางทะเล
 - ป6: การขาดการรับผิดชอบของหน่วยงานของรัฐที่รับผิดชอบการท่องเที่ยว
 - ป7: การบุกรุกที่ดินทำกินในป่าชายเลนและที่สาธารณะชายฝั่งทะเล
 - ป8: การจับปลาโดยใช้ระเบิด
 - ป9: การขาดงบประมาณและเจ้าหน้าที่รับผิดชอบการอนุรักษ์ทรัพยากรทางทะเล
 - ป10: ไม่มีหน่วยงานที่รับผิดชอบโดยตรง
 - ป11: นักท่องเที่ยวไม่ได้รับการแนะนำเกี่ยวกับการอนุรักษ์ธรรมชาติ
 - ป12: การจอดเรือทอดสมอในเขตแนวปะการัง
 - ป13: คราบน้ำมันจากเรือ
 - ป14: ขาดความรับผิดชอบต่อและจิตสำนึกของตัวแทนเกี่ยวกับการท่องเที่ยว
 - ป15: การทิ้งสิ่งปฏิกูลและน้ำเสียลงทะเล
 - ป16: การทิ้งขยะของดินลงสู่ทะเล
 - ป17: ผลกระทบจากการดำเนินธุรกิจการท่องเที่ยวประเภทดำน้ำ
 - ป18: ผลกระทบจากการดำเนินธุรกิจการท่องเที่ยวประเภทตกปลา
 - ป19: การจับปลาสวยงาม
 - บ1: สมาคมธุรกิจการท่องเที่ยวจังหวัดภูเก็ต
 - บ2: สถาบันการศึกษาและโรงเรียน
 - บ3: กลุ่มธุรกิจโรงแรม
 - บ4: ชมรมนักดำน้ำและตกปลา
 - บ5: สมาคมพ่อค้าจังหวัดภูเก็ต
 - บ6: สโมสรไลออนส์และโรตารี
 - บ7: องค์การเหมืองแร่ทางทะเล
 - บ8: การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย
 - บ9: กรมป่าไม้
 - บ10: ศูนย์ชีววิทยาทางทะเล
 - บ11: คณะกรรมการสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ
 - บ12: ศูนย์วัฒนธรรม

ตารางภาคผนวกที่ 4.5 ความสัมพันธ์ของมาตรการกับองค์ประกอบ

	อ1	อ2	อ3	อ4	อ5	อ6	รวม
ม1	2.50	1.90	2.50	2.60	1.80	1.80	13.10
ม2	3.70	2.40	3.70	2.90	2.30	2.50	17.50
ม3	3.10	2.10	2.70	2.30	1.80	1.90	13.90
ม4	3.10	2.90	2.90	2.80	2.20	2.40	16.30
ม5	2.20	1.70	2.00	2.70	1.90	1.60	12.10
ม6	1.70	2.20	1.60	1.70	1.80	1.90	10.90
ม7	2.10	1.80	1.90	2.10	1.80	1.60	11.30
ม8	2.30	1.60	1.90	2.00	2.30	1.60	11.70
ม9	1.80	1.70	1.80	1.90	1.80	1.70	10.70
ม10	3.00	1.80	3.00	1.90	2.00	1.90	13.60
ม11	2.20	1.40	1.80	2.20	1.50	1.40	10.50
ม12	1.50	1.40	1.40	1.40	1.70	1.50	8.90
ม13	2.80	3.20	2.50	2.50	2.50	2.50	16.00
ม14	1.80	1.60	1.80	2.30	1.90	1.60	11.00
ม15	1.80	3.40	1.80	1.60	1.60	1.70	11.90
ม16	2.60	1.50	2.90	1.60	2.20	1.70	12.50
ม17	2.30	2.10	2.40	1.90	2.40	2.40	13.50
รวม	40.50	34.70	38.60	36.40	33.50	31.70	215.40

หมายเหตุ : ม1: บัณฑิตศึกษาควบคุมการทำลายทรัพยากรธรรมชาติทางทะเล
 ม2: ประชาสัมพันธ์และให้ข่าวสารแก่นักท่องเที่ยว
 ม3: ออกใบอนุญาตแก่มีคหุเทศน์เพื่อให้รู้ถึงการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติชายฝั่งทะเล
 ม4: สร้างกิจกรรมที่ให้ความรู้แก่สาธารณชนเกี่ยวกับทรัพยากรธรรมชาติชายฝั่งทะเล
 ม5: กำหนดเขตอนุรักษ์หินปะการัง หอยและปลาสวยงาม
 ม6: ฝึกอบรมชาวประมง
 ม7: ตรวจสอบและติดตามผลการป้องกันและการทำลายทรัพยากรธรรมชาติทางทะเล
 ม8: ควบคุมการค้าเปลือกหอย ปะการัง และปลาสวยงาม
 ม9: ลงโทษผู้กระทำผิดอย่างจริงจัง
 ม10: ควบคุมการทิ้งสิ่งปฏิกูลและน้ำเสียลงในทะเล
 ม11: กำหนดเขตจอดเรือ
 ม12: กำหนดเขตสัมปทานการขุดแร่
 ม13: สร้างจิตสำนึกในการอนุรักษ์ให้แก่ประชาชนในท้องถิ่น
 ม14: ควบคุมการทำลายสัตว์น้ำตัวระยะเปิด
 ม15: เสริมหลักสูตรวิธีการอนุรักษ์ในสถานศึกษา
 ม16: ควบคุมการก่อสร้างตามชายฝั่งทะเลอย่างเข้มงวด
 ม17: กำหนดให้ผู้ว่าราชการจังหวัดเป็นผู้ควบคุมนโยบายการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติชายฝั่งทะเล

อ1: สมาคมธุรกิจการท่องเที่ยวจังหวัดภูเก็ต
 อ2: สถาบันการศึกษาและโรงเรียน
 อ3: กลุ่มธุรกิจโรงแรม
 อ4: ชมรมนักดำน้ำและตกปลา
 อ5: สมาคมพ่อค้าจังหวัดภูเก็ต
 อ6: สโมสรโลออนส์และโรตารี
 อ7: องค์การเหมืองแร่ทางทะเล
 อ8: การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย
 อ9: กรมป่าไม้
 อ10: ศูนย์ชีววิทยาทางทะเล
 อ11: คณะกรรมการสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ
 อ12: ศูนย์วัฒนธรรม

ตารางภาคผนวกที่ 4.6 ความสัมพันธ์ของมาตรการกับองค์ของรัฐ

	อ7	อ8	อ9	อ10	อ11	อ12	รวม
ม1	2.30	2.80	2.10	3.00	3.30	1.60	15.10
ม2	1.60	3.50	1.90	2.80	2.80	2.00	14.60
ม3	1.40	3.40	1.60	1.70	2.40	1.60	12.10
ม4	1.70	3.30	1.80	2.90	3.00	1.70	14.40
ม5	1.60	2.70	1.90	3.20	3.10	1.60	14.10
ม6	1.60	1.90	1.40	2.70	2.50	1.70	11.80
ม7	2.00	2.10	2.00	2.90	3.10	1.40	13.50
ม8	1.50	2.20	1.40	2.60	2.70	1.40	11.80
ม9	1.90	2.10	2.00	2.30	2.90	1.50	12.70
ม10	2.30	2.30	1.60	2.30	3.30	1.50	13.30
ม11	2.40	2.50	1.50	2.20	2.70	1.40	12.70
ม12	3.10	1.80	1.70	2.30	2.80	1.60	13.30
ม13	1.70	2.80	2.10	2.90	3.10	2.20	14.80
ม14	1.70	1.90	1.70	2.70	2.80	1.40	12.20
ม15	1.50	2.30	1.60	2.70	2.80	2.20	13.10
ม16	1.50	2.00	1.70	1.80	2.80	1.40	11.20
ม17	1.80	2.40	1.80	2.30	2.60	1.80	12.70
รวม	31.60	42.00	29.80	43.30	48.70	28.00	223.40

หมายเหตุ : ม1: บัญญัติกฎหมายควบคุมการทำลายทรัพยากรธรรมชาติทางทะเล
 ม2: ประชาสัมพันธ์และให้ข่าวสารแก่นักท่องเที่ยว
 ม3: ออกใบอนุญาตแก่มีคฤหัสถ์เพื่อให้รู้ถึงการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติชายฝั่งทะเล
 ม4: สร้างกิจกรรมที่ให้ความรู้แก่สาธารณชนเกี่ยวกับทรัพยากรธรรมชาติชายฝั่งทะเล
 ม5: กำหนดเขตอนุรักษ์หินปะการัง หอยและปลาสวยงาม
 ม6: ฝึกอบรมชาวประมง
 ม7: ตรวจสอบและติดตามผลการป้องกันและการทำลายทรัพยากรธรรมชาติทางทะเล
 ม8: ควบคุมการค้าเปลือกหอย ปะการัง และปลาสวยงาม
 ม9: ลงโทษผู้กระทำความผิดอย่างจริงจัง
 ม10: ควบคุมการทิ้งสิ่งปฏิกูลและน้ำเสียลงในทะเล
 ม11: กำหนดเขตจอดเรือ
 ม12: กำหนดเขตสัมปทานการขุดแร่
 ม13: สร้างจิตสำนึกในการอนุรักษ์ให้แก่ประชาชนในท้องถิ่น
 ม14: ควบคุมการทำลายสัตว์น้ำตัวระยะเปิด
 ม15: เสริมหลักสูตรวิธีการอนุรักษ์ในสถานศึกษา
 ม16: ควบคุมการก่อสร้างตามชายฝั่งทะเลอย่างเข้มงวด
 ม17: กำหนดให้ผู้ว่าราชการจังหวัดเป็นผู้ควบคุมนโยบายการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติชายฝั่งทะเล

อ1: สมาคมธุรกิจการท่องเที่ยวจังหวัดภูเก็ต
 อ2: สถาบันการศึกษาและโรงเรียน
 อ3: กลุ่มธุรกิจโรงแรม
 อ4: ชมรมนักดำน้ำและตกปลา
 อ5: สมาคมพ่อค้าจังหวัดภูเก็ต
 อ6: สโมสรไลออนส์และโรตารี
 อ7: องค์การเหมืองแร่ทางทะเล
 อ8: การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย
 อ9: กรมป่าไม้
 อ10: ศูนย์วิจัยวิทยาศาสตร์
 อ11: คณะกรรมการสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ
 อ12: ศูนย์วัฒนธรรม

ภาคผนวก ข.

ตารางภาคผนวกที่ 4.7 แสดงอัตราการเติบโตของรายได้ อัตราแลกเปลี่ยนและประชากร
ระหว่าง พ.ศ. 2531-2539

อัตราการเติบโตของประชากรต่อปี

หน่วย : ร้อยละ

ประเทศ	พ.ศ. 2528	พ.ศ. 2533	พ.ศ. 2538
นิวซีแลนด์	0.53	0.57	0.60
เบลเยียม	0.12	0.10	0.13
สวีตเซอร์แลนด์	0.19	0.23	0.20
สวีเดน	0.18	0.10	0.11
อิตาลี	0.10	0.10	0.17

ที่มา : World Population Projection 1984, The World Bank.

อัตราแลกเปลี่ยนเงินตราระหว่างประเทศ พ.ศ. 2531

ประเทศ	บาท/เงินตราประเทศ
เบลเยียม	0.7127
แคนาดา	19.7800
เดนมาร์ก	3.9000
ญี่ปุ่น	0.1966
อังกฤษ	45.1700

ที่มา : รายงานเศรษฐกิจรายเดือน ธนาคารแห่งประเทศไทย

ตารางภาคผนวกที่ 4.7 (ต่อ)

อัตราการเติบโตของผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศ

หน่วย : ร้อยละ

ประเทศ	พ.ศ. 2531-2539
เดนมาร์ก	3.0
เนเธอร์แลนด์	3.0
เยอรมัน	3.0
ออสเตรเลีย	2.8
อเมริกา	2.6

ที่มา : World Economic Outlook, April 1987, International Monetary Fund.

ภาคผนวก ค.

แบบสอบถาม

แบบสอบถามนักท่องเที่ยว

คำชี้แจงในการตอบแบบสอบถาม

1. แบบสอบถามนี้เป็นสอบถามความคิดเห็นของนักท่องเที่ยวเกี่ยวกับการเดินทางไปจังหวัดภูเก็ต
2. จังหวัดภูเก็ตที่ระบุในแบบสอบถามนี้หมายถึงบริเวณที่เป็นแหล่งท่องเที่ยว คือ ไร่ไฉ่ กมลา ป่าตอง กะตะ กะรน ไนทาน ไนยาง
3. กรุณาตอบแบบสอบถามตามความคิดเห็นของท่านเท่านั้น

โปรดกรอกข้อความหรือทำเครื่องหมาย / ลงใน [] หรือช่องว่าง (.....) ที่เว้นไว้

ชื่อ นามสกุล

อายุ ปี เพศ อาชีพ

ประเทศหรือ (จังหวัด) สถานที่พักในจังหวัดภูเก็ต

1. จุดประสงค์ในการเดินทางใส่จังหวัดภูเก็ตของท่านเพื่อ

- ติดต่อธุรกิจ
- ท่องเที่ยว
- เชี่ยวญาติ
- อื่น ๆ โปรดระบุ

2. ลักษณะการเดินทางของท่านมายังจังหวัดภูเก็ต

- เป็นกลุ่ม
- ครอบครัว
- มาคนเดียว
- อื่น ๆ โปรดระบุ

3. ท่านเดินทางมายังจังหวัดภูเก็ตโดย

- เครื่องบิน
- รถประจำทาง
- รถโค้ช
- เรือ
- พาหนะส่วนตัว

4. โปรดระบุค่าใช้จ่ายเพื่อใช้ในการท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ตของท่าน
- 4.1 ค่าอาหาร บาท/วัน
- 4.2 ค่าที่พัก บาท/วัน
- 4.3 เพื่อความบันเทิงตอนกลางคืน บาท/คืน
- 4.4 ค่าเล่นกีฬา บาท/วัน
- 4.5 ค่าเดินทางในจังหวัดภูเก็ต บาท/วัน
- 4.6 อื่น ๆ โปรดระบุ
5. ท่านมีความสนใจที่จะท่องเที่ยวจังหวัดภูเก็ตในลักษณะใด
- อาบแดด
- กีฬาทางน้ำ เช่น เรือใบ สกีนํ้า ว่ายนํ้า
- เที่ยววนอุทยาน น้ำตก
- เที่ยวเกาะ
- อื่น ๆ โปรดระบุ
6. ในความคิดเห็นของท่านที่พักในจังหวัดภูเก็ตเมื่อเปรียบเทียบกับในช่วงปีก่อน ๆ
- ความสะอาดสบายดีขึ้น
- ความสะอาดสบายเหมือนเดิม
- ความสะอาดสบายยังมีไม่เพียงพอ
7. การท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ตในครั้งนี้น่ามีความรู้สึก
- ปลอดภัย
- ไม่ปลอดภัย
- เหตุผลที่ท่านปลอดภัย/หรือไม่ปลอดภัย เพราะ
8. ท่านคิดว่าการรักษาความปลอดภัยในจังหวัดภูเก็ตเป็นอย่างไร
- มีการรักษาความปลอดภัยดีมาก
- มีการรักษาความปลอดภัยปานกลาง
- มีการรักษาความปลอดภัยน้อยมาก
- ไม่มีการรักษาความปลอดภัย

9. ท่านคิดว่าความสะดวกรวดในด้านการรักษาพยาบาลในจังหวัดภูเก็ตเป็นอย่างไรบ้าง

- มีความสะดวกมาก
- มีความสะดวกพอสมควร
- ไม่มีความสะดวกเลย
- ไม่แน่ใจ

10. ท่านมีความคิดเห็นอย่างไรต่อประชาชนท้องถิ่นในจังหวัดภูเก็ต

- เป็นผู้ที่มีอัธยาศัย
- เป็นผู้ไม่มีอัธยาศัย
- ไม่แน่ใจ
- อื่น ๆ โปรดระบุ

แบบสอบถามเดลฟายรอบที่ 1

คำชี้แจงในการตอบแบบสอบถาม

1. แบบสอบถามนี้เป็นการสอบถามความคิดเห็นของประชาชนในภูเก็ตที่มีต่อทรัพยากรธรรมชาติชายฝั่งทะเล
2. เกาะภูเกิดที่ระบุในแบบสอบถามนี้หมายถึง บริเวณที่เป็นแหล่งท่องเที่ยว คือ ราไวย์ กมลา ป่าตอง กะตะ กระรน ไนหาน ในยาง
3. กรุณาตอบแบบสอบถามตามความคิดเห็นของท่านเท่านั้น

โปรดกรอกข้อความลงในช่องว่างหรือทำเครื่องหมาย ลงใน หรือช่องว่าง (.....)
ที่เว้นไว้ให้

ชื่อ _____ นามสกุล _____

อายุ _____ ปี เพศ _____ อาชีพ _____

ที่อยู่ _____ ตรอก/ซอย _____ ถนน _____

ตำบล _____ อำเภอ _____ จังหวัด _____

ที่ทำงาน _____

โทรศัพท์ _____

1. ท่านคิดว่าอุตสาหกรรมในเกาะภูเก็ต ดังที่ระบุข้างล่างนี้จะมีผลทำให้เศรษฐกิจสังคมโดยส่วนรวมของเกาะภูเก็ต ใน 10 ปีข้างหน้า เป็นไปในลักษณะใด

ส่วนขยาย	การท่องเที่ยว	การประมง	เหมืองแร่
เพิ่มขึ้น คงที่ ลดลง	เพิ่มขึ้น คงที่ ลดลง	เพิ่มขึ้น คงที่ ลดลง	เพิ่มขึ้น คงที่ เพิ่มขึ้น
1.1 รายได้ของ คนในท้องถิ่น			
1.2 การสร้างงาน			
1.3 ปัญหาโสเภณี			
1.4 ปัญหายาเสพติดและอาชญากรรม			
1.5 ความเสื่อม เสียทางด้าน ศีลธรรม			
1.6 การทำลาย ศิลปวัฒนธรรม			

2. ท่านคิดว่าทรัพยากรธรรมชาติชายฝั่งทะเลในปัจจุบันเมื่อเทียบกับ 10 ปีที่แล้ว

มีการอนุรักษ์มากขึ้น มีการอนุรักษ์น้อยลง

ในช่วง 10 ปี ข้างหน้าท่านคิดว่าจะเป็นอย่างไร

มีการอนุรักษ์มากขึ้น มีการอนุรักษ์น้อยลง

ในช่วง 20 ปี ข้างหน้าท่านคิดว่าจะเป็นอย่างไร

มีการอนุรักษ์มากขึ้น มีการอนุรักษ์น้อยลง

3. ในปัจจุบันท่านคิดว่า กลุ่ม สมาคม และมูลนิธิ ที่มีความสำคัญมากที่สุดต่อการอนุรักษ์
ทรัพยากรธรรมชาติทางทะเลของเกาะภูเก็ต มีอะไรบ้าง กรุณาเรียงลำดับความสำคัญ

3.1 _____

3.2 _____

3.3 _____

3.4 _____

3.5 _____

4. เมื่อเปรียบเทียบกับปัจจุบันทรัพยากรธรรมชาติทางทะเล จะถูกทำลายเพิ่มขึ้นในช่วง
ระยะ 10 ปี และ 20 ปีข้างหน้า

4.1 จุดไหนที่ท่านคิดว่าทรัพยากรธรรมชาติทางทะเลถูกทำลายมากที่สุด โปรดระบุชื่อ
ปัจจุบัน _____

10 ปีข้างหน้า _____

20 ปีข้างหน้า _____

4.2 จุดไหนที่ได้รับการอนุรักษ์มากที่สุด
ปัจจุบัน _____

10 ปีข้างหน้า _____

20 ปีข้างหน้า _____

5. ท่านคิดว่า การที่จะสร้างการทำงานเพื่ออนุรักษ์ทรัพยากรชายฝั่งทะเลควรจะเริ่มต้นอย่างไร
จึงจะมีประสิทธิภาพมากที่สุด โปรดบรรยายละเอียดอย่างชัดเจน

3. ในปัจจุบันท่านคิดว่า กลุ่ม สมาคม และมูลนิธิ ที่มีความสำคัญมากที่สุดต่อการอนุรักษ์
ทรัพยากรธรรมชาติทางทะเลของเกาะภูเก็ต มีอะไรบ้าง กรุณาเรียงลำดับความสำคัญ
- 3.1 _____
- 3.2 _____
- 3.3 _____
- 3.4 _____
- 3.5 _____
4. เมื่อเปรียบเทียบกับปัจจุบันทรัพยากรธรรมชาติทางทะเล จะถูกทำลายเพิ่มขึ้นในช่วง
ระยะ 10 ปี และ 20 ปีข้างหน้า
- 4.1 จุดไหนที่ท่านคิดว่าทรัพยากรธรรมชาติทางทะเลถูกทำลายมากที่สุด โปรดระบุชื่อ
ปัจจุบัน _____
- _____
- 10 ปีข้างหน้า _____
- _____
- 20 ปีข้างหน้า _____
- _____
- 4.2 จุดไหนที่ได้รับการอนุรักษ์มากที่สุด
ปัจจุบัน _____
- _____
- 10 ปีข้างหน้า _____
- _____
- 20 ปีข้างหน้า _____
- _____
5. ท่านคิดว่าการที่จะสร้างการทำงานเพื่ออนุรักษ์ทรัพยากรชายฝั่งทะเลควรจะเริ่มต้นอย่างไร
จึงจะมีประสิทธิภาพมากที่สุด โปรดบรรยายละเอียดอย่างชัดเจน
- _____
- _____
- _____

6. ห่วงคัดค้านวิธีการแบบใหม่ที่คิดามา เป็นไปได้ที่จะอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติชายฝั่งทะเล

บุคลากร เกษตรกร

นักท่องเที่ยว

อื่นๆ

	บุคลากร เกษตรกร				นักท่องเที่ยว				อื่นๆ			
	เป็นไปมากที่สุด	เป็นไปบ้าง	เป็นไปน้อย	เป็นไปไม่ได้	เป็นไปมากที่สุด	เป็นไปบ้าง	เป็นไปน้อย	เป็นไปไม่ได้	เป็นไปมากที่สุด	เป็นไปบ้าง	เป็นไปน้อย	เป็นไปไม่ได้
6.1 การนำข่าวสารแก่ นักท่องเที่ยวเพื่อที่ จะอนุรักษ์ทรัพยากร ธรรมชาติชายฝั่งทะเล	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐
6.2 การฝึกอบรมผู้มีหน้าที่ เกี่ยวกับกิจกรรมการ ท่องเที่ยว	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐
6.3 การออกใบอนุญาตพิเศษ สำหรับมัลติแพลนที่ทำงาน ตามชายฝั่งทะเล เพื่อ ผู้ถือการรักษาระยะบึงกัน การทำลายทรัพยากรธรรม ชาติชายฝั่งทะเล	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐
6.4 สร้างกิจกรรมที่ให้ความรู้ แก่สาธารณชนเกี่ยวกับ ทรัพยากรธรรมชาติชาย ฝั่งทะเล	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐
6.5 มีการกำหนดเขตเพื่อ อนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติ ชายฝั่งทะเล	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐
6.6 มีการฝึกอบรมเจ้าหน้าที่ ประมง	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐
6.7 อื่น ๆ ระบุ	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐

7. ท่านคิดว่าองค์กรใดควรที่จะทำการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติได้ผลดีที่สุด โปรดระบุ

องค์กรรัฐ

องค์กรเอกชน

โปรดระบุชื่อ _____

8. ท่านคิดว่าวิธีที่ดีที่สุดที่จะป้องกันการทำลายทรัพยากรธรรมชาติชายฝั่งทะเล ควรทำอย่างไร

8.1 _____

8.2 _____

8.3 _____

8.4 _____

8.5 _____

9. ท่านคิดว่าอะไรคือสาเหตุสำคัญที่ก่อให้เกิดสิ่งปนื้อกมล ซึ่งเป็นการทำลายทรัพยากรธรรมชาติชายฝั่งทะเล

โปรดระบุวิธีที่ดีที่สุดที่จะป้องกันการเกิดสิ่งปนื้อกมลในทะเล

10. โปรดสรุปปัญหาที่มีความสำคัญเกี่ยวกับการทำลายทรัพยากรธรรมชาติชายฝั่งทะเล

10.1 _____

10.2 _____

10.3 _____

10.4 _____

10.5 _____

11. ท่านคิดว่าควรจะเริ่มเข้ามาดำเนินการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติชายฝั่งทะเล เมื่อไร

ควรดำเนินการทันที

5 ปีที่แล้ว

10 ปีข้างหน้า

20 ปีข้างหน้า

การหาความสัมพันธ์ของมาตรการกับองค์กร (เอกชน)

โปรดกรอกคะแนนลงในช่องตารางข้างล่าง โดยให้คะแนนดังนี้

- 4 = องค์กรดังกล่าวสามารถใช้มาตรการที่ระบุได้ผลมากที่สุด
 3 = องค์กรดังกล่าวสามารถใช้มาตรการที่ระบุได้ผลมาก
 2 = องค์กรดังกล่าวสามารถใช้มาตรการที่ระบุได้ผลพอควร
 1 = องค์กรดังกล่าวสามารถใช้มาตรการที่ระบุได้ผลน้อย

	องค์กรที่ 1	องค์กรที่ 2	องค์กรที่ 3	องค์กรที่ 4	องค์กรที่ 5	องค์กรที่ 6
มาตรการที่ 1						
มาตรการที่ 2						
มาตรการที่ 3						
มาตรการที่ 4						
มาตรการที่ 5						
มาตรการที่ 6						
มาตรการที่ 7						
มาตรการที่ 8						
มาตรการที่ 9						
มาตรการที่ 10						
มาตรการที่ 11						
มาตรการที่ 12						
มาตรการที่ 13						
มาตรการที่ 14						
มาตรการที่ 15						
มาตรการที่ 16						
มาตรการที่ 17						

การหาความสัมพันธ์ของมาตรการกับองค์กร (รัฐ)

โปรดกรอกคะแนนลงในช่องตารางข้างล่าง โดยให้คะแนนดังนี้

- 4 = องค์กรดังกล่าวสามารถใช้มาตรการที่ระบุได้ผลมากที่สุด
 3 = องค์กรดังกล่าวสามารถใช้มาตรการที่ระบุได้ผลมาก
 2 = องค์กรดังกล่าวสามารถใช้มาตรการที่ระบุได้ผลพอควร
 1 = องค์กรดังกล่าวสามารถใช้มาตรการที่ระบุได้ผลน้อย

	องค์กรที่ 7	องค์กรที่ 8	องค์กรที่ 9	องค์กรที่ 10	องค์กรที่ 11	องค์กรที่ 12
มาตรการที่ 1						
มาตรการที่ 2						
มาตรการที่ 3						
มาตรการที่ 4						
มาตรการที่ 5						
มาตรการที่ 6						
มาตรการที่ 7						
มาตรการที่ 8						
มาตรการที่ 9						
มาตรการที่ 10						
มาตรการที่ 11						
มาตรการที่ 12						
มาตรการที่ 13						
มาตรการที่ 14						
มาตรการที่ 15						
มาตรการที่ 16						
มาตรการที่ 17						

- ปัญหาที่ 1 ความรู้เท่าไม่ถึงการณ์ของชาวเล
 ปัญหาที่ 2 ปัญหาจากการประกอบกิจการธุรกิจท่องเที่ยว โรงแรมริมชายฝั่งทะเล
 ปัญหาที่ 3 ความไม่มีระเบียบของนักท่องเที่ยวชมปะการัง
 ปัญหาที่ 4 ปัญหาจากโรงงานผลิตของที่ระลึกจากทะเล
 ปัญหาที่ 5 ผลกระทบจากการขุดแร่ทางทะเล
 ปัญหาที่ 6 การขาดการรับผิดชอบของหน่วยงานของรัฐที่รับผิดชอบการท่องเที่ยว
 ปัญหาที่ 7 การบุกรุกที่ดินทำกินในป่าชายเลนและที่สาธารณะชายฝั่งทะเล
 ปัญหาที่ 8 การจับปลาโดยใช้ระเบิด
 ปัญหาที่ 9 การขาดงบประมาณและเจ้าหน้าที่รับผิดชอบการอนุรักษ์ทรัพยากรทางทะเล
 ปัญหาที่ 10 ไม่มีหน่วยงานที่รับผิดชอบโดยตรง
 ปัญหาที่ 11 นักท่องเที่ยวไม่ได้รับการแนะนำเกี่ยวกับการอนุรักษ์ธรรมชาติ
 ปัญหาที่ 12 การจอดเรือทอดสมอในเขตแนวปะการัง
 ปัญหาที่ 13 คราบน้ำมันจากเรือ
 ปัญหาที่ 14 ขาดความรับผิดชอบและจิตสำนึกของตัวแทนเกี่ยวกับการท่องเที่ยว
 ปัญหาที่ 15 การทิ้งสิ่งปฏิกูลและน้ำเสียลงทะเล
 ปัญหาที่ 16 การพังทลายของดินลงสู่ทะเล
 ปัญหาที่ 17 ผลกระทบจากการดำเนินธุรกิจการท่องเที่ยวประเภทดำน้ำ
 ปัญหาที่ 18 ผลกระทบจากการดำเนินธุรกิจการท่องเที่ยวประเภทตกปลา
 ปัญหาที่ 19 การจับปลาสวยงาม

- องค์กรที่ 1 สมาคมธุรกิจการท่องเที่ยวจังหวัดภูเก็ต
 องค์กรที่ 2 สถาบันการศึกษาและโรงเรียน
 องค์กรที่ 3 กลุ่มธุรกิจโรงแรม
 องค์กรที่ 4 ชมรมนักดำน้ำและตกปลา
 องค์กรที่ 5 สมาคมพ่อค้าจังหวัดภูเก็ต
 องค์กรที่ 6 สโมสรไลออนส์และโรตารี
 องค์กรที่ 7 องค์กรเหมืองแร่ทางทะเล
 องค์กรที่ 8 การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย
 องค์กรที่ 9 กรมป่าไม้
 องค์กรที่ 10 ศูนย์ชีววิทยาทางทะเล
 องค์กรที่ 11 คณะกรรมการสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ
 องค์กรที่ 12 ศูนย์วัฒนธรรม

- มาตรการที่ 1 บัญญัติกฎหมายควบคุมการทำลายทรัพยากรธรรมชาติทางทะเล
- มาตรการที่ 2 ประชาสัมพันธ์และให้ข่าวสารแก่นักท่องเที่ยว
- มาตรการที่ 3 ออกใบอนุญาตแก่ผู้ค้าเพื่อให้ออกใบอนุรักษณ์ทรัพยากรธรรมชาติชายฝั่งทะเล
- มาตรการที่ 4 สร้างกิจกรรมที่ให้ความรู้แก่สาธารณชนเกี่ยวกับทรัพยากรธรรมชาติชายฝั่งทะเล
- มาตรการที่ 5 กำหนดเขตอนุรักษณ์ปะการัง หอยและปลาสวยงาม
- มาตรการที่ 6 ฝึกอบรมชาวประมง
- มาตรการที่ 7 ตรวจสอบและติดตามผลการป้องกันและการทำลายทรัพยากรธรรมชาติทางทะเล
- มาตรการที่ 8 ควบคุมการค้าเปลือกหอย ปะการัง และปลาสวยงาม
- มาตรการที่ 9 ลงโทษผู้กระทำความผิดอย่างจริงจัง
- มาตรการที่ 10 ควบคุมการทิ้งสิ่งปฏิกูลและน้ำเสียลงในทะเล
- มาตรการที่ 11 กำหนดเขตจอดเรือ
- มาตรการที่ 12 กำหนดเขตสัมปทานการขุดแร่
- มาตรการที่ 13 สร้างจิตสำนึกในการอนุรักษณ์ให้แก่ประชาชนในท้องถิ่น
- มาตรการที่ 14 ควบคุมการทำลายสัตว์น้ำด้วยระเบิด
- มาตรการที่ 15 เสริมหลักสูตรวิธีการอนุรักษณ์ในสถานศึกษา
- มาตรการที่ 16 ควบคุมการก่อสร้างตามชายฝั่งทะเลอย่างเข้มงวด
- มาตรการที่ 17 กำหนดให้ผู้ว่าราชการจังหวัดเป็นผู้ควบคุมนโยบายการอนุรักษณ์ทรัพยากรธรรมชาติชายฝั่งทะเล

- พื้นที่ที่ 1 หาดกมลา
- พื้นที่ที่ 2 หาดป่าตอง
- พื้นที่ที่ 3 หาดราไวย์
- พื้นที่ที่ 4 หาดโนหาน
- พื้นที่ที่ 5 หาดกะตะ
- พื้นที่ที่ 6 หาดกะรน
- พื้นที่ที่ 7 หาดกะหลิม
- พื้นที่ที่ 8 เกาะเฮ
- พื้นที่ที่ 9 เกาะไม้ท่อน
- พื้นที่ที่ 10 แหลมพันวา
- พื้นที่ที่ 11 หาดสุรินทร์
- พื้นที่ที่ 12 เกาะบอน
- พื้นที่ที่ 13 หาดบางเทา
- พื้นที่ที่ 14 อ่าวฉลอง
- พื้นที่ที่ 15 สะพานหิน

ประวัติผู้เขียน

นางสาว ศรีธยา กิจสำนอง เกิดเมื่อวันที่ 24 ธันวาคม 2502 สำเร็จการศึกษา
เศรษฐศาสตร์บัณฑิต จากคณะเศรษฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ เมื่อปีการศึกษา 2525
และเข้ารับการศึกษาระดับปริญญาโทที่คณะเศรษฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เมื่อปี
การศึกษา 2527